வந்தனம்
மகாராணி...!
அகிலா
கோவிந்த்

1

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. லீவுநாள் தான். இருந்தும் என்னவோ, எதுவும் சரிப்பட்டு வரவில்லை என்பது போல் முகத்தை தொங்கப் போட்டு வைத்திருந்தாள் கவிதா. பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த உயிர்த்தோழி அவளைப் பார்த்ததும் 'குபுக்'கென எழுந்த சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு, "என்னடி பெரிய யோசனை?" என்றாள்.

"நீ சொல்வது ஒன்றும் புரியவில்லை..." என்றாள் கவிதா மைவிழிக் கண்களை படபடத்தவாறு.

"என்ன புரியவில்லை...?" என்றாள் நீலா அக்கறையாய் கன்னத்தில் கை வைத்தபடி.

"நீ புதிர் போல் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்கிறாய். எனக்கு குழப்பமாய் இருக்கிறது. முதலில் தெளிவாகச் சொல். நான் கேட்ட பணம் எனக்குத் தேவையான பணம் கிடைக்குமா?"

"கிடைக்கும்..." என்றாள் நீலா.

கவிதாவின் முகம் மீண்டும் குழப்பமாய் போவதைப் பார்த்து, "இதோ பார் கவி... உனக்கு எல்லாவற்றையும்விட அந்த ஒரு லட்ச ரூபாய் பணம் ரொம்ப ரொம்ப முக்கியம். அது கிடைத்தால்தான் உன் தாயாருக்கு அந்த ஆபரேஷனை பண்ண முடியும். இல்லாவிட்டால் உன் தாயாரின் உயிருக்கு..."

அவள் முடிப்பதற்குள், "பேச்சுக்குக்கூட அப்படிச் சொல்லாதே நீலா..." என காதைப் பொத்தினாள் கவிதா.

"தெரிகிறதல்லவா? பின் ஏன் இன்னமும் பயப்படுகிறாய்?"

"பயப்படவில்லை...! மானம்... மானம் போய் விடுமேயடி...!"

"ஐயோடி...! உன் மானம் ஒண்ணும் கடலில் நீந்திப் போய் கப்பலேறிவிடாது. நீ அப்படிச் செய்கிற விஷயமும் யாருக்கும்

தெரியாது. தெரியப் போவதும் இல்லை. நாலு சுவற்றுக்குள் நடக்கிற விஷயம். எனக்கு மட்டும் இப்படி ஒரு வாய்ப்பும், பணமும் கிடைத்தால் சேலையை உதறிக் கொண்டு ரோட்டிலேகூட நின்றுவிடுவேன். ஆனால் பார்...! அந்தப் பாழாய்ப் போன அழகு உன்னிடம் தான் கொட்டிக் கொண்டு கிடக்கிறதாம்..." என்றபடி பக்கத்தில் வந்து நின்றவள், "பார், உன் சிறு இடையும், நளினமான வளைவுகளும், காந்தமான கண்களும், பழத்துண்டுகளான உதடுகளும்..." என லில்லி வர்ணிக்க, ச்சீ! கிண்டல் செய்யாதடி!" என தட்டிவிட்டாள் கவிதா.

"நான் கிண்டல் செய்யவில்லை. அந்த ஓவியக்காரன்... ம்ம்... அவன் பெயரென்ன...? மதனா... மன்மதனா..? அவன்தான் சொன்னான். உன்னை அப்படி வர்ணித்தான்..."

"என்ன... என்னைப் பார்க்காமலே சொன்னாரா...? எப்படி...?"

"எல்லாம் உன் ஃபோட்டோவைப் பார்த்து விட்டுத்தான்... நேரில் பார்த்தால் என்ன சொல்லுவானோ...?"

"அவர் எப்படி" என அவள் மறுபடி ஆரம்பிக்க, "அவர் என்ன அவர்...? அவன் என்றே சொல்லு... அவனுக்கு அவ்வளவு மரியாதை போதும்..." சட்டென குறுக்கிட்டு திருத்தினாள் நீலா.

"அவன் எப்படிப்பட்டவன் சொல்லு...!"

"எப்படிப்பட்டவன் என்றால்...?" இழுத்தாள் நீலா.

"உனக்கு முன்னப் பின்ன தெரியுமா?"

"ச்சீ! என்னடி நீ ஆண்களைப் போய் யாராவது முன்னழகு, பின்னழகு என்று பார்ப்பார்களா?"

"ஐயோ! விளையாடாதே நீலா... நான் சீரியஸாய் பயந்து போய் கேட்கிறேன்..." என குரல் உடையச் சொன்னாள் கவிதா.

"ஏன் நடுக்கம் என்றே சொல்லேன்... உன் அழகான அந்த பழத்துண்டு உதடுகள்கூட அடிக்கடி தந்தியடிப்பது போல் நடுங்கத்தானே செய்கிறது?"

"ஏய், என் நிலைமை உனக்குகூட அப்படி சிரிப்பாய் போய் விட்டாதடி? எல்லாம் என் நேரம்...!" தலையில் அடித்தாள் அவள்.

கவிதா அலுக்க... பக்கத்தில் மீண்டும் வந்து தோளைக் கட்டினாள் நீலா.

"ஐயோ கோபிக்காதேடி! சும்மா ஒரு விளையாட்டுக்காக சீண்டிப் பேசினேன். சரி விடு!"

இப்போது உனக்கு என்ன? அந்த மதனைப் பற்றிய முழு விபரம். அவன் நல்லவனா... கெட்டவனா... என்று தெரிய வேண்டும். அப்படித்தானே?

"ஆமாம்...!"

"அது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை. அண்ணன் வரட்டும் விசாரித்து விடுகிறேன்..."

"உன் அண்ணன் எப்போது வருவார்...?"

கவிதா கேட்க, நீலா மணிக்கட்டை திருப்பி கைக்கடிகாரத்தில் பார்வையை பதித்துவிட்டு, "மணி என்ன மூன்றரையா? எங்காவது அங்கு இங்கு என சோவாரி விட்டு ஐந்து மணிக்கு அந்த சோம்பேறி கரெக்டாக வந்து சேரும். அப்போது நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்..." என்றாள்.

மறுபடியும் மௌனமாகி யோசித்தாள் கவிதா.

"என்ன கவி?"

"ஒரே குழப்பமாய், பயமாய் இருக்கிறது நீலா. இதனால் பிரச்சினை ஏதும் வந்துவிடாதே?"

"கண்டிப்பாக வராது. பணம் தான் வரும்... அதுவும் ஒரு லட்சம்...!"

"ரூபாய் தந்து விடுவார்தானே...?-கடைசியில் ஏமாற்றிவிட மாட்டாரே?"

"மாட்டார்..."

"அப்படியானால் சரி. நான் முடிவெடுத்துவிட்டேன். நான் சம்மதிக்கிறேன்...!" என்றாள் அவள்.

"நல்ல முடிவு!" கைகளைத் தட்டினாள் நீலா.

"எது எப்படியோ, அந்த ஒரு லட்ச ரூபாய் பணத்தை வாங்கி உடனடியாய் ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டு போய் கட்டி,

அம்மாவுக்கு ஆபரேஷனை சீக்கிரமாக பண்ணச் சொல்ல வேண்டும். எப்படியும் அம்மாவின் உயிரை காப்பாற்றியாக வேண்டும்... அது போதும் எனக்கு!"

"எனக்கும் அது போதும் தான்! சதா அம்மாவின் நோய்க்காக மருந்தும், மாத்திரைகள் வாங்க நீ அல்லாடிக் கொண்டிருப்பதற்கு பதில்... இப்படி ஒரு ஆபரேஷன் செய்துவிட்டால் போதும். உனக்கு நிரந்தர தீர்வு ஏற்பட்டுவிடும்."

"உண்மைதான்! எல்லாவற்றுக்கும் காரணமான உனக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். நன்றி நீலா...!"

"உன் நன்றியை அப்படியே வாங்கி என் இதயத்தில் பத்திரமாக வைத்துக் கொள்கிறேன். அப்படியே இன்னொரு கோரிக்கை. மற்றொரு விண்ணப்பம்..." என்றாள் அவள்.

"என்ன நீலா...?"

"ரொம்பவும் போரடிக்கிறது... எதாவது சினிமாவுக்குப் போகலாமா?"

"சினிமாவா...?" என்றபடி கவிதா முகம் சுழிக்கப் போனவள், ஆர்வமாய் தன்னைப் பார்த்த நீலாவின் முகத்தைப் பார்த்து மாறினாள்.

"சரி வருகிறேன்!" என்றாள்.

"என்ன வருகிறாயா? நிஜமாவா? இன்று மழைதான் போ!"

"அப்படியானால் மறக்காமல் குடையையும் எடுத்துக் கொள்!"

இருவரும் கலகலவென சிரித்தார்கள்.

சட்டென சிரிப்பை நிறுத்தி கீழே எதையோ தேடுவது போல் குனிந்தாள்.

"என்னடி?"

"ரொம்ப நேரம் கழித்து நீ அப்படிச் சிரித்ததும் ஒரே முத்து மணிகளாய் சிதறி ஓடியதே... அதை பொறுக்க முடியுமா எனப் பார்க்கிறேன்..."

"ச்சீ!" என்றபடி அவள் கைகளைத் தட்டி மறுபடியும் கலகலவென கவிதா சிரித்தாள்.

கூடவே, நீலா சொல்வது உண்மைதான். அவளுடன் இருக்கும் போதுதான் அவள் சிரிக்கிறாள். அவளால் சிரிக்கவும் முடிகிறது.

அதன்பின் நீலா தாமதிக்கவில்லை. உள்ளே ஓடினாள். வெளிவந்தாள். தன் சின்ன பர்ஸைத் திறந்து காட்டினாள்.

மூன்று நூறு ரூபாய்...!

ஆட்டோவிற்கு போய் வர நூறு. டிக்கெட் நூற்றைம்பது. பாப்கார்ன் கொறிக்க ஐம்பது. கணக்குச் சொன்னாள். "இன்று என்னோட ட்ரீட். நீ ஒரு பைசா செலவு செய்யக்கூடாது!" என்றாள் கண்டிப்புக்கு குரலில்.

"நீ சொன்னாலும் பஸ்ஸிற்கான இருபது ரூபாயைத் தவிர என்னிடம் வேறு பணம் இல்லை" என்றாள் கவிதா வெள்ளேந்தியாக.

"கவலையை விடு! இன்னும் மூன்று நாட்கள் தான். அதன் பின் தான் நீ லட்சாதிபதியாகப் போகிறாயே...?"

"நீலா..."

"என்ன?"

"அப்படி வெறும் போஸ் கொடுப்பதிற்கு யாராவது அவ்வளவு பணம் கொடுப்பார்களா?"

"கொடுப்பார்கள்! உன் போஸுக்கு அல்லடி. உன் அபரீதமான அழகிற்கு! செக்கச் செவேலென கிறங்கடிக்கும் அழகில் மன்மதன் ஏவிவிட்ட ரதி போல் தான் நீ ஜொலிக்கிறாய். நான் மட்டும் ஆண் பிள்ளையாய் பிறந்திருந்தால் உன்னைத்தான் ஒற்றைக் காலில் நின்று கல்யாணம் செய்திருப்பேன்...!" சொல்லியபடியே நீலா தன் ஒற்றைக் காலைத் தூக்கிக்கொண்டு நின்று காட்ட, கவிதா டக்கென சிரித்துவிட்டாள்.

அதை மறுபடியும் உற்றுக் கவனித்த நீலா, "இப்படித்தான் அடிக்கடி சிரியேன்! அதை விட்டுவிட்டு எதை எதையோ நினைத்து பயந்துகொண்டு... வாழ்வது ஒருமுறை...! அதை தைரியமாக

வாழ்ந்து விடலாம். என்ன?" எனவும் "சரி...! சரி... பாட்டி...!" என தலையாட்டினாள் கவிதா.

இருவரும் நகைப்பை விடாமல் கிளம்பினர்.

வெளிவந்து ஆட்டோ பிடித்து தியேட்டரில் இறங்கினர்.

தியேட்டரில் முன்பே ரிலீஸான படம் என்பதால் சுமாரான கூட்டம். நீலா ஓடிப் போய் கவுண்டரில் டிக்கெட் வாங்கினாள். அவளை இழுத்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

இருட்டு இருக்கைகளில் இருவரும் நம்பரைச் சரிபார்த்து உட்கார்ந்தனர்.

நீலா தலையை உயர்த்தி நாலாபுறமும் பார்த்துவிட்டு, "அட...!" என்றாள்.

"என்ன நீலா?"

"உனக்கு இரண்டு இருக்கைகள் தள்ளி ஸ்டைலாய் கோட் சூட்டுடன் ஒரு ஆள் உட்கார்ந்திருக்கிறான் பார்த்தாயா?" என்றாள்.

திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு அவளைப் போலவே கிசுகிசுப்பாய், "ஆமாம்...!" என்றாள்.

"அவனை நன்கு பார்த்துக் கொள். அவன் தான் நான் சொன்ன மதன். உன்னை அப்படி போஸில் வரையப் போகிறவன். உனக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் பணம் தரப் போகிறவன்!" என்றாள்.

கவிதா திரும்பி அவனை உற்றுப் பார்த்தாள்.

வாட்டசாட்டமான உடற்கட்டுடன் கம்பீரமாய் ஒருவன் கால் மேல் கால் போட்டுக்கொண்டு ஸ்டைலாய் உட்கார்ந்திருந்தான்.

மற்றவர்களைப் போல் தலையை திருப்பி அங்குமிங்கும் பார்ப்பதோ, பார்வையை அலைய விடுவதே இல்லாமல் ஒரு நேர்கோட்டில் அவன் தனது முகத்தை வைத்திருந்ததே எதையோ பறைசாற்றியது.

சரியான அகம்பாவக்காரனாய், திமிர்க்காரனாய் இருப்பானோ?

அப்படி நினைப்பில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அவன் கொஞ்சம் முன்னால் முன் சீட்டுப் பக்கம் கவனம் செலுத்தி சலனப்படுவதை உணர்ந்தான்.

அப்போதுதான் கவிதா அதை கவனித்தாள்.

அவனுக்கு முன் சீட்டு... இருக்கையொன்றில் பெண் ஒருவள் தனியே அமர்ந்திருக்க, இரண்டு சீட் தள்ளி அமர்ந்திருந்த இருபது வயது விடலை ஒன்று, கைகளைக் காட்டி ஏதேதோ பேசி அவளிடம் சில்மிஷம் செய்து கொண்டிருந்தது.

அந்தப் பெண் பயந்து ஏறக்குறைய நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். பேசாமல் எழுந்து போய்விடலாமா...? என அவள் நினைத்து முயற்சி செய்வதும் தெளிவாய்ப் புரிந்தது.

இதை கவனித்த பின் சீட்டுக்காரனான அவன், அந்த மதன்தான் எழுந்துவிட்டான்.

என்ன செய்யப் போகிறான் இவன்? என கவிதா நினைக்கும் போதே அந்த விடலைப் பையனின் சட்டையை கொத்தாய்ப் பற்றி ஓங்கி ஒரு அறை விட்டான் அவன்!

அந்தச் செயலைக் கண்டு அந்த விடலையைவிட பலமாய் அதிர்ந்தவள் கவிதா.

"என்னடி இது?"

நீலாவின் கைகளைப் பிடித்து அழுத்தினாள்.

அதிர்ந்த நீலாவும், 'நடப்பதைப் பாரு!' என்றபடி கவனிக்க ஆரம்பித்தாள்.

அந்த அடி வாங்கிய விடலை கன்னத்தை தடவியபடி சீறலாய் எழுந்தவன் அவனின் திடகாத்திரமான உருவத்தைப் பார்த்து வாய் பேசாமல் விறுவிறுவென ஓடிப் போனான்.

அந்த முன் சீட் பெண் திரும்பி அவனுக்கு இருகரம் கூப்பி நன்றி தெரிவித்தாள்.

அதை லேசான தலையசைப்புடன் வாங்கிவிட்டு அவன் பாட்டுக்கு தன் சீட்டில் எதுவுமே நடவாதது போல் உட்கார்ந்து நேர் பார்வை பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

நீள மூச்சிழுத்து ஆசுவாசம் கொண்டாள் கவிதா.

அவள் தோளைத் தட்டினாள் நீலா.

"என்னவோ... பயந்தாயே...? பார் அநியாயத்தை தட்டிக் கேட்கிறான். நியாயமாய் இருக்கிறான். இவனை நம்பி போஸ் கொடுப்பது என்ன... நீ உன்னையேகூட ஒப்படைக்கலாம்..." என்றாள்.

நீலா சர்வசாதாரணமாய் அந்த வார்த்தையைச் சொல்வதைக் கண்டு கவிதா பயங்கரமாய் திடுக்கிட்டு, "என்னது... என்னடி சொல்கிறாய்?" என்றாள் அதிர்ச்சியோடு.

நீலாவும் பேசியதை உணர்ந்து, உதட்டைக் கடித்தவள், "சாரிடி! வாய் தவறி அப்படிச் சொல்லிவிட்டேன். மொத்தத்தில் நீயே... பார்... அவன்... அவன்... நல்லவன் தானே?" என்றாள்.

பயம் விலகி தலையாட்டினாள் கவிதா.

அதற்குப்பின் படம் ஓடியது. நீலா படத்தைப் பார்த்தாலும் கவிதாதான் படத்தில் லயிப்பில்லாமல் அடிக்கடி அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

களையான கம்பீரமான முகம், சற்றும் திரும்பாத நேர் பார்வை, கால் மேல் கால் போட்டு யாருக்கும் அயராத அந்த தோரணை... விலையுயர்ந்த சூட் கோட், கையில் மின்னும் பிரேஸ்லெட்...

பணக்காரர்கள் என்றால் இப்படித்தானா? என அவள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அவன் சட்டென திரும்பி அவள் பக்கம்... அவள் பக்கம் என்ன அவளைத்தான் நன்றாக பார்த்தான்.

டக்கென பயமாகிப் போய்விட்டது கவிதாவிற்கு.

எதற்காக என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? என்று ஓடிவந்து அவளுக்கும் ஒரு அறை போட்டுவிடுவானோ?

நல்லவேளை! பார்த்த வேகத்திலேயே மறுபடி முகத்தை திருப்பி திரையைப் பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டான் அவன்.

ஆனாலும் அப்படி அங்கே உட்கார்ந்திருக்க அவளுக்கு என்னவோ போல்தான் இருந்தது.

"படம் பார்த்தது போதும். போவோம்டி!" என்றாள்.

நீலா திரும்பி முறைத்தாள்.

"படம் குப்பைதான்! அதற்காக கொடுத்த காசை திருப்பியா கொடுக்கப் போகிறார்கள்? பேசாமல் இந்த ஏ/சி குளிரை இன்னும் ஒரு மணி நேரம் அனுபவித்துவிட்டுப் போவோம்... இரு!"

"என்னால் முடியவில்லை நீலா... தலை வேறு பாரமாகிவிட்டது. போவோம்!"

"அட! தலைவலி அஸ்திரத்தை கையில் எடுத்துவிட்டாயா? இனி உன்னை லேசில் சமாளிக்க முடியாததுதான். பிலுபிலுவென அரித்து எடுத்துவிடுவாய். சரி கிளம்பு!" என்றபடி நீலாவும் எழுந்துவிட்டாள்.

இருவரும் வெளிவந்தார்கள்.

வெளிவந்ததும், "தலைவலி பொய்தானடி?" என்றாள் நீலா.

"உண்மை நீலா...! எப்போது அந்த தலைவலி மாத்திரை விளம்பரப் படத்தை தியேட்டரில் போட்டார்களோ... அப்போதே, அந்த நொடியே பயங்கர தலைவலி ஒன்று என் தலைக்குள் வந்துவிட்டது!" என்று கூறிச் சிரித்தாள் கவிதா.

பதிலுக்கு சிரித்த நீலாவின் கண்களில் தியேட்டர் கேண்டீன் தென்பட, "இரு, பாப்கார்னையாவது வாங்கிவிட்டு வருகிறேன். இந்த தியேட்டரில் அது சுவையாக இருக்கும்!" என்றபடி ஓடினாள்.

திரும்பி இரண்டு கூம்பு பைகளில் பாப்கார்னை கொண்டு வந்து ஒன்றை அவள் கையில் கொடுத்தாள்.

இருவரும் கொறித்தபடி சாவகாசமாய் தியேட்டர் படிகளில் இறங்கினர்.

"ஆட்டோகூட வேண்டாம். இருவரும் இதை கொறித்துக்கொண்டே காலாற நடந்துபோய் விடுவோம். ஆட்டோ செலவு மிச்சம்!" என்றாள் கவிதா.

தலையாட்டி நீலா சம்மதித்தாள்.

இருவரும் தியேட்டரின் மெயின் கேட்டை நோக்கி நடந்தார்கள்.

அங்கு தயாராய் அவள் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது போல் நின்று கொண்டிருந்தான் அவன்... மதன்!

2

மதன் நிற்பதை முதலில் கவனித்தவள் கவிதாதான்...! அவனது அந்த நீளமான பளபளப்புக் காரில் சாய்ந்தபடி ஸ்டைலாக நின்றுகொண்டு அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நேராய் வாசலுக்கு நடுவே நின்று கொண்டிருந்ததால் அவனைத் தாண்டித் தான் அவர்கள் செல்ல வேண்டும்.

அங்கே பாரு அவன்!

கவிதா கிசுகிசுப்பாய் சொன்னதும் நீலாவும் பார்த்து திகைத்தாள்.

என்னடி... இது? நம்மைப் போலவே படம் பார்க்காமல் எழுந்து வந்துவிட்டான். அவனுக்கும் தலைவலியாய் இருக்குமோ?

"ஐயோ! இப்போது புதுத்தலைவலி போல் அவனிடம் வசமாய் மாட்டிக்கொண்டோமே அதை யோசி!"

நீலா திரும்பி அவளை முறைத்தாள்.

"ஏண்டி இப்படி பயந்து நடுங்குகிறாய்? அவர் ஒண்ணும் உன்னைக் கடித்துத் தின்றுவிடமாட்டார். நான் தான் பக்கத்தில் இருக்கிறேனே? தைரியமாய் வா! ஒரு 'ஹலோ' சொல்லிவிட்டு போய்க்கொண்டே இருப்போம்..." என்றாள்.

நீலாவின் பேச்சில் தைரியம் வந்தவளாய் கவிதா நடந்தாள்.

அவன் இன்னும் அதே போஸில் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க... பக்கத்தில் சென்றதும் நீலா, "ஹலோ, மிஸ்டர் மதன்..." என்றாள் உற்சாகமாய்.

தொடர்ந்து, "என்ன இந்தப் பக்கம்?" என்றாள் தெரியாதவள் போல் அவனை அப்போதுதான் பார்ப்பது போல்.

அவன் மதன் புருவம் உயர்த்தியவன், "வேறொன்றுமில்லை. இங்கு இரண்டு இளம் பெண்கள் பாதிப் படத்துடன் தியேட்டரை விட்டு வெளியே வருவார்கள். அவர்களை பார்த்து விட்டுப் போகலாம் என காத்திருக்கிறேன்..." என்றான் கொஞ்சமும் சிரிக்காமல்.

'ஓ...' என மறுபடியும் நீலா வாய் பிளந்தவள், "அப்படியானால் தியேட்டரில் எங்களை நீங்கள் பார்த்து விட்டீர்களா?" என்றாள்.

"நீங்களும் என்னை பார்த்து விட்டீர்கள் தானே?" மடக்கினான் அவன்.

"அது... அது... சரியாய் கவனிக்கவில்லை..." சமாளித்தாள் நீலா.

"நான் சரியாக கவனித்தேன்..." என்றான் அவன் லேசான சிரிப்பை அந்த இறுக்கமான உதடுகளில் பரவவிட்டவாறு.

கூடவே, "இது யார்... நீங்கள் சொல்லவே இல்லையே...?" என கவிதாவைக் காட்டிக் கேட்க, நீலா தன் மறதிக்கு தலையிலடித்துக் கொண்டவள் போல், "பார்த்தீர்களா...? நான் ஒருவள்... முக்கியமான விஷயத்தைச் சொல்லாமல்..." என்றவள் தொடர்ந்து, "இவள்தான் கவிதா. நான் அன்று சொல்லியிருந்தேனே... அந்த ஒரு லட்சம்..." என்றதும் சட்டென பிரகாசமானான் அவன்.

"மை காட்! அது நீங்கள் தானா?" என கவிதா மீது தன் பார்வையை முழுவதும் திருப்பி மேலிருந்து கீழ் வரை அளவிட... கூச்சமுடன் நாணினாள் கவிதா.

அவள் தயக்கத்தை உணர்ந்தவன் போல் டக்கென, "ஐ.. ஆம் மதன்! மதன் குரூப் ஆப் கம்பெனிஸ்..." என்றபடி கைகளை நீட்டினான்.

பதிலுக்கு பெரிதாய் கை கூப்பினாள் அவள். அதை அவளது கைகுலுக்காத தயக்கத்தை வேடிக்கையாய் ரசித்தவன், "ஓ... அவ்வளவு பயந்த பெண்ணா நீங்கள்?" என்றான்.

அதற்கும் அப்பாவியாய் தலையசைத்தாள் கவிதா.

"பார்த்தீர்களா... நான் சொன்னது உண்மை தானே?" என்றாள் நீலா குறுக்கிட்டு.

"உண்மை தான்...!" என்றான் அவன் அழுத்தமாய்.

'எதைச் சொல்லியிருப்பாள் இவள்?' என கவிதா நீலாவைப் பார்க்க, "எல்லாம் உன் கூச்சத்தைத்தான். ஆண்கள் என்றாலே பேசப் பழக ரொம்பவும் கூச்சப்படுவாய் என்று..." என விளக்கவும் நிம்மதி கொண்டாள்.

"அதற்காக பெண்கள் போல் சேலை கட்டிக் கொண்டெல்லாம் என்னால் வர முடியாது..." என மதன் சீரியஸான குரலில் சொல்ல சட்டென தன்னை மறந்து கவிதாவும் சிரித்துவிட்டாள்.

பின் அவள் சிரிக்கும் அழகை அவன் ரொம்பவும் உற்றுப் பார்ப்பது கண்டு நிறுத்தினாள்.

நீலா ஞாபகம் வந்தவளாய், "ஆமாம்... நீங்கள் ஏன் படம் பார்க்காமல் வந்துவிட்டீர்கள்?" என்றாள்.

"நீங்கள் எதற்காக எழுந்து வந்தீர்களோ... அதே காரணம் தான் எங்களுக்கும்...!" என்றாள்.

"எங்களுக்கு தலைவலி. அதுவும் பயங்கரத் தலைவலி!" என்றாள்.

"அந்த பயங்கரத் தலைவலி எனக்கும் வரக்கூடாதா? அப்படி எதுவும் சட்டம் இருக்கிறதா?" என்றான் பதிலுக்கு.

"நீங்கள் பேச்சில் கில்லாடி. நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன்!" என்றாள் நீலா சரண்டராகுவது போல் கைகளை உயர்த்தி.

அவன் கடகடவென சிரித்தவன், சிரிப்பை நிறுத்திவிட்டு மறுபடியும் கவிதாவை உற்றுப் பார்த்தான். அந்த படபடக்கும் மைவிழிகளை, பவழத் துண்டுகள் போலான அந்த செவ்விதழ்களை வெகுவாய் ரசித்தவன், "உங்கள் தோழிக்கு பேச்சு வராதா? ஊமையா?" என்றான் வேண்டுமென்றே.

"இல்லையே நன்றாகப் பேசுவாளே! கேட்கிறீர்களா?" என்ற நீலா, அதே வேகத்தில் கவிதா பக்கம் திரும்பி, "ஏய் சசி, கொஞ்சம் சாருக்கு பேசிக் காட்டிடு. ஆனா... ஆவனா... அல்லது பாட்டி

வடை சுட்ட கதை என்று எதையாவது ஒண்ணாம் கிளாஸில் படித்ததைச் சொல்லேன்...'' எனவும் மறுபடியும் மூவரும் சிரித்தார்கள்.

"மதன் ஸார் உங்களுடன் இருந்தால் சிரித்துக் கொண்டே இருக்கலாம் போல் இருக்கிறதே?" என்றாள் நீலா சிரிப்பை நிறுத்தி.

''ஆனால் உங்கள் அருமைத் தோழி பேசக்கூட யோசிக்கிறார்களே?'' என மறுபடியும் கவிதாவின் மேல் பார்வையை ஓட்டி அவளைக் கூர்மையாகப் பார்த்தான் அவன்.

''அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நான் பேசுவேன்...'' என்றாள் கவிதா திணறிக்கொண்டு.

"ஆஹா! பேசா மடந்தை பேசிற்று!" கைகளைத் தட்டினாள் நீலா.

மதனும் முகத்தில் ஒருவித குறுகுறுப்பைக் கொண்டு வந்தபடி, "சரி... எளிமையாகவே உங்களிடம் கேள்வியொன்று கேட்கிறேன். பதில் சொல்கிறீர்களா?" என்றான்.

''கேளுங்கள்...'' என்றாள் என்ன கேட்கப் போகிறானோ என்ற பயம் விலகாமலே.

"உங்கள் பெயர் என்ன?" என்றான் அவன் அமைதியாய்.

''கவிதா...!'' என கிளிப்பிள்ளையாய் சொல்லி வாயை மூடினாள் கவிதா.

இருவரும் குபுக்கென திரும்பவும் விழுந்து சிரித்தார்கள்.

'ஏய் லூசு, உன்னை அவர் கிண்டல் செய்கிறார். அதுகூடவா உனக்குத் தெரியவில்லை?' என்றதும் தான் கவிதாவுக்கு அது உரைத்தது.

டக்கென முகம் சிவந்து குனிந்தாள்.

அதை கவனித்து ரசித்த மதன், "நீலா, உங்களிடம் மட்டும் இந்த கன்னக் கதுப்பு. வெட்கம் துளிக்கூட இல்லையே ஏன்?'' என்றான்.

''தெரியவில்லை ஸார்...! வேண்டுமானால் இவளிடம் கேட்டு கொஞ்சம் கடன் வாங்கிக் கொள்ளட்டுமா?'' என்றாள் அவள் சீரியஸான குரலில்.

கவிதா அப்போதுதான் வீணாக அவனிடம் பேச்சை வளர்த்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தாள். அதனால் நீலா பக்கம் திரும்பி, "மறந்துவிட்டாயா நீலா? நேரமாகிறது. வீட்டுச் சாவியை கொண்டு வந்துவிட்டாய்... உன் அண்ணன் வந்து தேடுவாரே...?" என்றபடி மதன் அறியாமல் கண்களால் அவளுக்கு ஒரு ஜாடையும் காட்டினாள்.

நீலாவும் அதைப் புரிந்து கொண்டவள் போல் வெகுவாய் தலையாட்டி, "ஆமாம்... ஆமாம்...! நேரமாகிவிட்டது கிளம்புவோம்!" என்றாள்.

"காரில் ஏறுங்கள். நானே ட்ராப் செய்கிறேன்..." என்றான் மதன்.

"ஐயோ! இன்று வெள்ளிக்கிழமை தானே...? மன்னித்து விடுங்கள் ஸார்..." என்றாள் நீலா போலியாய் பதட்டம் காட்டி.

"ஏன்... வெள்ளிக்கிழமைக்கு என்ன?"

"அதாவது... சார், வெள்ளிக்கிழமை மட்டும் நாங்கள் யார் காரிலும் ஓசி சவாரி செய்யக்கூடாது என்று ஒரு திடமான கொள்கையை இருவரும் வைத்திருக்கிறோம். அதனால் நாங்கள் போய்க் கொள்கிறோம். நீங்கள் கிளம்புகிறீர்களா ஸார்...?"

சொல்லியபடி கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன் கவிதா செய்தது போல் ஒரு ஜாடையை அவனுக்கு காட்டினாள் நீலா.

அவனும் புரிந்துகொண்டது போல் தலையாட்டினான்.

"நல்ல கொள்கைதான்!'' என்றபடி சிரிப்புடன் காரிலேறி கிளப்பினான்.

அவன் கார் பார்வையிலிருந்து மறைந்ததுதம் தான் நெஞ்சு தாழ மூச்சு விட்டாள் கவிதா.

அதை கவனித்த நீலா, ''ஹேய், இன்னமும் உன் பயம் தீரவில்லை? அவர் என்ன கரடியா? புலியா? இந்த பயம் பயப்படுகிறாய்?'' என்றாள்.

"அது இல்லை... இது வேறு பயம்..." என்றாள் கவிதா.

"வேறு பயமா...?"

"இப்படி வாட்டசாட்டமாய் கிண்டலும் கேலியுமாய் பேசுகிறார். இவர் முன் போய் அப்படி சிலை போல் நிற்பது கூட முடியுமா?"

"நீ நிற்பாய். மேலும்..."

"சொல்லு..."

"மதன் தொழில் விஷயத்தில் பக்கா ஜென்டில்மேன். கையில் பிரஷ்ஷைப் பிடித்துவிட்டால் அவ்வளவு தான். பக்கத்தில் இடியே விழுந்தாலும் கவனத்தை திருப்பமாட்டார்..."

"ஓவியத்தின் மீது அவ்வளவு ரசனையா அவருக்கு?"

"ரசனையல்ல... பணக்காரர்களின் செல்ல ஹாபி!" என்ற நீலா தொடர்ந்து, சரி... சரி... பேச நேரமில்லை... அதோ... ஒரு பஸ் வருகிறார் போல் தெரிகிறது. நம்பர் ஸெவன்டி தான். வா... ஏறிவிடுவோம்...!" என்றபடி ஸ்டாப்பை நோக்கி ஓடினாள்.

கவிதாவும் பின்தொடர்ந்து ஓடினாள்.

இருவரும் பஸ்ஸில் தாவி ஏறிக் கொண்டார்கள். சீட் பிடித்து உட்கார்ந்தார்கள். ஜன்னல் ஓர இருக்கையில் உட்கார்ந்த கவிதா பார்வையை வெளியே ஓட்டியவள் திடுக்கிட்டாள். அங்கு சற்று தூரத்தில் தெருமுனை மறைவில் காரை நிறுத்தியபடி எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்! மதன்!

3

ஸ்டாப்பை விட்டு பஸ் அகலும் போது... தெருமுனையில் இருந்து தன்னையே வெறித்துப் பார்த்த அந்த உருவம் மதன்தான் என கவிதா தெரிந்துகொண்டாள்.

ஆனால் நீலா நம்ப வேண்டுமே?

கெக்க பிக்கவென ஒரு சிரிப்பு சிரித்தவள், "ஒருவேளை மதன் இன்று 'டபுள் ஆக்ட்'டாக இருக்கக்கூடும். ஒரு மதன் காரில்

ஏறி போய்விட்டார். இன்னொரு மதன் தெருமுனையில் நின்று உன்னை வெறித்துப் பார்க்கிறார். சினிமாக் கதை போல் 'ட்வின்ஸாக' இருக்குமோ?" என்றதும், "ஸ்ஸீ! விளையாடாதேடி. நான் பார்த்தது உண்மை!" என்றாள் கவிதா.

அதற்கும் சலிக்காமல் நீலா பதில் சொன்னாள்.

"வேறென்ன? மதனிடம் சிகரெட் பாக்கெட் காலியாகி இருக்கும். பெட்டிக்கடை பக்கம் அவசரமாய் நிறுத்தியிருப்பார். அப்படியே பெட்டிக் கடையில் சிகரெட் வாங்கியபடி அவர் பார்க்க... நீ... பார்க்க... அவள் நோக்கினாள்... அண்ணலும் நோக்கினாள் போலாகி..." என மறுபடியும் விளையாட்டுத்தனமாய் பேசிய அவளை இறுக தொடையில் கிள்ளிவிட்டாள் கவிதா.

"ஐயோ... வலிக்குதடி!"

"அப்படியானால் சீரியஸாய் பதில் சொல்லு. அங்கு பெட்டிக்கடைகூட இல்லை..." என்றபடி திரும்பவும் கவிதா விஷயத்திற்கு வந்தாள்.

"ஐயோ...!" என தலையிலடித்தாள் நீலா. "இப்போது அதுவாடி பிரச்சினை? மதன் தியேட்டரில் உன்னைப் பார்த்தார். நீயும் அவரைப் பார்த்துவிட்டாய். இருவரும் பேசியாயிற்று. இனி இரண்டு கழித்து அந்த மாடல் பெண்ணாய் நீ நின்றால் போதும். உனக்கு ஒரு லட்சம் கிடத்துவிடும். அதைக் கொண்டு போய் நீ ஆஸ்பத்திரியில் கட்டினால் உன் அம்மாவின் முக்கியமான ஆபரேஷன் நடந்துவிடும். அது போதும்தானே? அதற்குப் பின் இந்த மதன் யாரோ... நீ... யாரோ...! ஏன் கவலைப்படுகிறாய்?" என்றாள்.

கவிதாவிற்கும் அவள் சொல்வது நன்கு உரைத்தது.

"உண்மைதானே? அந்த ஓவிய மாடலாய் அவன் முன் நின்றால் போதும். பணம் கிடைத்துவிடும். பின் அவள் பிரச்சினை எல்லாம் தீர்ந்துவிடும்..."

நீலா போலவே நினைப்பை ஓடவிட்டு உற்சாகமாக நினைத்தவள், "ரொம்பவும் தேங்க்ஸ் நீலா. உனக்குத்தான் நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்...!" என்றாள் குரலில் நெகிழ்ச்சி பொங்க.

Optimized using trial version www.balesio.com

"அட... மறுபடியும் இந்த நன்றி கின்றி என ஆரம்பித்துவிட்டாயா?" என்றவள், "ஒன்று செய்யேன். பேசாமல் 'நீலாவுக்கு நன்றி...' என ஒரு பெரிய போஸ்டர் அடித்து ஊரெங்கும் ஒட்டி விடுகிறாயா? எனக்கும் ஒரு விளம்பரம் ஓசியில் கிடைத்தது போல் இருக்கும்?" எனவும் பக்கென சிரித்துவிட்டாள் அவள்.

அதற்கும் நீலா, "அப்பாடி! சிரித்துவிட்டாயா? இந்த சிரிப்பை அப்படியே நழுவவிடாமல் முகத்தில் பிடித்து வைத்துக் கொள்ளடியம்மா. வீடு வரும் வரை அப்படியே இருக்க வேண்டும். என்ன...?" என்று கேட்டுவிட்டு, "இல்லையென்றால் நான் ரொம்பவும் பொல்லாதவளாகிவிடுவேன்..." என முடிக்க அதற்கும் சிரித்தாள் கவிதா.

பின் ஏதேதோ பேசியபடி இருவரும் வீடு வந்து சேர்ந்தனர். கவிதாவின் வீட்டின் முன்புறம் லைட் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

அமமா இன்னும் தூங்கவில்லையோ?

நீலாவும் கூடவே உள்ளே வந்தாள்.

கட்டிலில் அம்மா படுத்திருக்க பக்கத்து மர நாற்காலியில் தங்கம்மா பாட்டி உட்கார்ந்து கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கவிதாவைப் பார்த்ததும் எழுந்து வெளிவந்து அவளையும் அறையை விட்டு கூட்டி வந்தாள்.

"இப்போதுதான் தூங்குகிறாள். மருந்து மாத்திரையெல்லாம் சரியாக கொடுத்துவிட்டேன். ஆனால் ஒரு மணி நேரம் ஒரே இளைப்புத்தான். மூச்சு விடவே ரொம்ப சிரமப்பட்டாள்..." என்றாள்.

கவிதா நிமிர்ந்து பார்த்தாள். உள்ளே அறையில் தூங்கும் அம்மாவின் முகத்தில் அந்த வேதனையின் கோடுகள் அப்பட்டமாக தெரிந்தது.

பாட்டி சொல்வது உண்மைதான். அம்மா ரொம்பவும் சிரமப்படத்தான் செய்கிறாள். அந்த ஆபரேஷனை சீக்கிரமாகச் செய்ய வேண்டும். டாக்டர் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறாரே? அந்த ஆபரேஷனை மட்டும் செய்துவிட்டால் உன் அம்மாவின் உடம்பிற்கு இனி எவ்வித பிரச்சினையும் வராது என்று?

நீலாவுக்கும் அவளது நிலைமை புரிந்தது.

அவள் கைகளைப் பிடித்து அழுத்தினாள்.

"இன்னும் இரண்டு நாள் தானடி? பொறுத்துக் கொள். அதன்பின் பணம் கிடைத்துவிடும். எல்லாவற்றையும் சரி செய்து விடலாம்...!" என்றாள்.

கவிதா தலையாட்டினாள்.

கூடவே, "சரி நீலா, உன் அண்ணன் வந்திருப்பாரா? அல்லது இங்கே தங்கிவிடேன்..." என்றாள் அவளை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவளாய்.

நீலா மறுப்பாய் தலையசைத்தாள்.

"இல்லை கவி... என் அண்ணனைப் பற்றித்தான் உனக்குத் தெரியுமே? நான் இல்லாவிட்டால் வேதாளம் முருங்கை மரம் ஏறுவது போல் திரும்பவும் அது குடிக்கச் சென்றுவிடும். அதற்காகவாவது நான் கிளம்பியாக வேண்டும். கிளம்பட்டுமா?" என்றாள்.

மனமில்லாமல் அவளுக்கு விடை கொடுத்தாள்.

பின் அடுப்படி சென்று பழைய சாதத்தையும், ஊறுகாயும் எடுத்துக்கொண்டு முன் தட்டிற்கு வந்தாள்.

"நீ சாப்பிடு கண்ணு. நான் சாப்பிட்டுவிட்டேன்..." என்றாள் பாட்டி.

தங்கம்மா பாட்டிக்கு அம்மாவைவிட பத்து வயது கூடுதலாக இருக்கும். தூரத்து அம்மா வழிச் சொந்தம்தான். பெற்ற ஒரே மகனும் பெரிய படிப்பு.படித்து வெளிநாடு சென்றுவிட கணவனையும் இழந்து ஆதரவு தேடி தனி மரமாய் நின்றவளை ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் அம்மாதான் சேர்த்துக் கொண்டாள்.

இருக்கிற கஞ்சிச் சோற்றை இருவரும் பங்கு போட்டுக் கொள்ளலாம்... என்று அழைத்ததும் தயங்கித் தயங்கிதான் வந்தாள்.

அப்போது கவிதா கல்லூரி படிப்பு படித்துக் கொண்டிருந்த நேரம். அம்மா பக்கத்து தீப்பெட்டி பேக்டரியில் தினக்கூலியாய்

Optimized using trial version www.balesio.com

குச்சி அடுக்கும் பணி செய்து சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்க... அவளோடு தங்கம்மா பாட்டியும் சேர்ந்துகொண்டாள்.

இருவரும் சேர்ந்தே வேலைக்குச் சென்று மாலை திரும்பினர். அதுவும் இரண்டு வருடங்கள் தான். அதற்குப் பின் பேக்டரியில் ஆள் குறைப்பு செய்கிறோம் என்று முடிவெடுக்க இருவருக்கும் அந்த வேலையும் போயிற்று.

பின் வீட்டிலே இருந்து வயர் கூடை பின்னினார்கள். ஊறுகாய், அப்பளம், வடாம் என தங்கம்மா பாட்டி தனக்குத் தெரிந்த வகைகளை எல்லாம் அம்மாவிற்கு சொல்லிக் கொடுத்து... அதை பாக்கெட்டில் வைத்து கடைகளுக்கு, தெரிந்த வீடுகளுக்கு விற்க ஆரம்பித்தனர்.

ஓரளவு வருமானம் வர ஆரம்பித்தது.

அந்நேரம் பார்த்து கவிதாவும் டிகிரி படிப்பை முடித்து ஆடிட்டிங் கம்பெனி ஒன்றில் ஐந்தாயிரம் ரூபாய் சம்பளத்தில் வேலைக்குச் சேர்ந்துவிட்டாள்.

பின் அவள்தான் பிடிவாதம் பிடித்து, "இருவரும் உழைத்தது போதும். நான் சம்பாதிக்கிறேன். நிம்மதியாக உட்கார்ந்து சாப்பிடுங்கள்!" என இருவரையும் வீட்டில் ஓய்வாய் உட்கார வைத்தாள்.

அப்படி ஒரு இரண்டு வருடங்கள் அமைதியாய்ச் செல்ல, புயலடிப்பது போல் அம்மாவிற்கு அந்த மூச்சிரைப்பு நோய் வந்துவிட்டது.

ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினால் டாக்டர்கள் என்னென்னமோ சொன்னார்கள். இதய பகுதியில் ஒரு சிறு ஆபரேஷன் செய்தால் சரியாகி விடுமாம். அதற்குத்தான் ஒரு லட்சம் ரூபாய் செலவாகுமாம்.

அதைச் செய்யாவிட்டால் இன்னும் ஆறு மாதங்களில் அம்மாவின் உயிருக்கே ஆபத்தாகிவிடும் என்ற கெடு வேறு!

அதனாலே கவிதா யோசித்தாள், வழி தேடினாள். அப்படித் தேடியதில் நீலா மூலம் ஒரு வழியும் கிடைத்தது.

அந்த மதன் கலா ரசிகனோ... இல்லை ஓவியக் கிறுக்கனோ... எப்படியோ இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். ஒரு மணி நேரம் அவன் முன்னால் நின்றுவிட்டு பணத்துடன் ஓடி வந்துவிட வேண்டியதுதான்.

அவள் மனதுள் இப்படி யோசித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில்தான், தங்கம்மா பாட்டி, "என்ன கண்ணு, பணத்துக்கு வழி கிடைத்துவிட்டதா?" என்றாள்.

"கிடைத்துவிட்டது..." என்றாள் மென்மையாக.

"என்ன வழி கண்ணு...?"

பாட்டி திரும்பக் கேட்க திணறினாள் அவள். எதைச் சொல்வது? யாரோ ஒரு அந்நியன் முன் போஸ் கொடுத்துக்கொண்டு ஒரு மணி நேரம் நின்றால்... பணம் தருவானாம்!

பாட்டியிடம் சொன்னால் நம்பவா போகிறாள்?

யோசித்தவள், "அலுவலகத்தில் கேட்டிருக்கிறேன். தருகிறேன்... என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்..." என சமாளித்தாள்.

எதற்கும் கேட்டுப் பார்ப்போம் என அலுவலகத்தில் ஆடிட்டரிடம் கேட்டபோது, "ஸாரிம்மா. அப்படியெல்லாம் அட்வான்ஸோ, கடனோ கொடுக்கும் வழக்கம் கம்பெனி ரூல்ஸ்படி கிடையாது..." என கண்களை உருட்டி அவர் கறாராய்ச் சொன்னது அவள் ஞாபகத்திற்கு வந்து உரைத்தது.

அதற்குள் பேசும் அரவம் கேட்டு தாய் விசாலமும் விழித்துவிட உள்ளே ஓடினாள் அவள்.

"வந்துவிட்டாயா கண்ணு?" என்றாள் விசாலம். விழிகள் முழுவதையும் திறந்து அவளைப் பார்த்தபடி.

"பக்கத்தில் போய் அம்மாவின் தலைமாட்டுப் பக்கம் உட்கார்ந்து ஆதரவாய் தாயின் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு பரிவாய் முடிகளை கோதினாள்.

"வந்துவிட்டேன். உங்களுக்கு எப்படி இருக்கிறது அம்மா?" என்றாள் கனிவாய்.

Optimized using trial version www.balesio.com

"அது... அது... ஒன்றுமில்லை. கொஞ்சம் மூச்சிரைப்பு வந்தது கண்ணு...! மாத்திரை போட்டுக் கொண்டதும் சரியாய் போயிற்று..." உடம்பில் எழுந்த வேதனையை மறைத்துக்கொண்டு அம்மா பேசுவது புரிந்தது.

குனிந்து மென்மையாய் தாயின் நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். "ஒன்றும் கவலைப்படாதீர்கள் அம்மா. பணத்திற்கு ஏற்பாடு பண்ணிவிட்டேன். இன்னும் இரண்டு நாளில் கிடைத்துவிடும். அதற்குப் பின் ஆபரேஷன் செய்துவிடலாம்..." என்றாள் உற்சாகம் ஊட்டும் குரலில்.

கவிதாவின் பேச்சைக் கேட்டு உலர்ந்த உதடுகளில் வறண்ட புன்னகையை உதிரவிட்ட விசாலமும் நடுங்கும் கரங்களால் அவளை அப்படியே தோளோடு அணைத்துக் கொண்டாள்.

வரப் போகும் ஆபத்தை கொஞ்சமும் அறியாத அப்பாவியாய் அப்படியே தாயோடு ஒண்டிக் கொண்டாள் அவள்!

4

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை.

அன்றுதான் அவள் அந்த மாடலிங் போஸ் கொடுக்க வேண்டிய நாள். அதனால் காலையிலே பரபரப்பாகிவிட்டாள் கவிதா.

இதுவரை அவள் அப்படி யார் முன்னும் நின்றதும் இல்லை. அது என்ன அப்படி ஒரு ஓவிய ரசனை? அப்படி நின்றால் ஒரு லட்ச ரூபாய் வேறு தருவானாம்?

எப்படி இது சாத்தியம்?

அதற்கும் ரெடிமேடாய் நீலா சொல்லிய பதில் ஞாபகம் வந்தது. "அவன் பணக்காரன் மட்டுமல்ல. நன்கு படித்தவன். அடிக்கடி வெளிநாடு செல்லக் கூடியவன். அந்த பெயிண்டிங்கை கொண்டு போய் வெளிநாட்டில் விற்றால் லட்சக்கணக்கில் அவன்

சம்பாதித்துவிடுவான். அதனால்தான் உனக்கு அவ்வளவு பெரிய தொகை கொடுக்கிறேன் என்கிறான்..." எனச் சொல்லி வாயை அடைத்துவிட்டாள்.

ஆனாலும் ஒரு அந்நியன் முன் அவன் ஊடுருவி அவளைப் பார்க்கும் பார்வையை சகித்துக்கொண்டு ஒரு மணி நேரம் அப்படி நிற்க வேண்டுமே... என்ற கவலையும் எழுந்தது.

ஆனால் அம்மாவிற்காக... இதைச் செய்துதான் ஆக வேண்டும்... என நினைத்து பயத்தை ஓரளவு நீக்கினாள்.

ஆனாலும் எவ்வளவு விரட்டினாலும் தைரியம் கொண்டாலும்... எதோ ஒரு பெரிய ஆபத்தில் மாட்டிக் கொள்ளப் போகிறோமோ? என்றொரு பகீர் உணர்வு மனதில் எழும்பி அவளைத் தடுமாறத்தான் வைத்தது.

எல்லாம் நீலா வரும் வரைதான்.

நீலா சொன்னபடி பத்து மணிக்கு அண்ணன் பாஸ்கருடன் வந்திறங்கிவிட்டாள்.

பாஸ்கர் அவளைப் பார்த்து பெரிய சலாம் அடித்தவன், "சரியாக பதினொரு மணிக்கு மதன் சார் வரச் சொல்லியிருக்கிறார்..." என தகவல் தெரிவித்தான்.

கவிதா அவனிடமும் தன் பயத்தை வெளிப்படுத்தினாள்.

"பாஸ்கர் அண்ணா... வேறு ஒன்றும் பிரச்சினை வராதே...?" என்றாள்.

"ஐயோ... தங்கச்சி! நீ... ஏன் இந்த பயம் பயப்படுகிறாய்? அந்த மதன் ஸார் ஒரு ஜென்டில் மேன். ஒரு மணி நேரத்தில் படத்தை வரைந்துவிட்டு காசைக் கொடுத்துவிடுவார்..." என்றான்.

அதற்கும் நீலா, "அன்பு தங்கச்சிக்கு அன்பு அண்ணன் தைரியம் சொல்லிவிட்டார் இல்லையா...? இனி பயம் போய்விடும்...!" என கிண்டலடித்தாள்.

பின் வீட்டில் அம்மாவிற்கும் பாட்டிக்கும் இந்த விஷயம் தெரியக்கூடாது என்பதால் அது பற்றி மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை. வேலை விஷயமாக நீலாவுடன் சென்று யாரையோ பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லியே கிளம்பினாள்.

பத்து நிமிடத்தில் மூவரும் வீட்டை விட்டு வெளிவந்து ஆட்டோ பிடித்தனர். கவிதா நீலா செலக்ட் செய்து முன்பே கொடுத்திருந்த மஞ்சள் வண்ண ஷிபான் சேலை... ஒன்றை உடுத்தியிருந்தாள்.

உடம்பை ஒட்டிய நளினத்துடன் அது இருப்பதால் அவளது அழகை கூட்டுகிறதாம். கண்களில் மை, முகத்தில் அளவான பேஸ் க்ரீம், காதுகளில் தொங்கட்டான் என நீலா சொன்னபடியே அன்று மேக்கப் விஷயங்களையும் அவளுக்கு பிடிக்காமலிருந்தும்கூட நீலாவுக்காக செய்திருந்தாள்.

அது போதாதென்று கிளம்பும் சமயமாய் கையில் வைத்திருந்த உயர்ரக சென்ட் ஒன்றை நீலா அவள் உடைகளில் ஸ்பிரே பண்ண கூச்சம்தான் கொண்டாள். 'இதெல்லாம் எதற்குடி?' என அவள் சிணுங்க ஆளு மட்டும் தூக்கியடித்தால் போதுமா... வாசமும் தூக்கியடிக்க வேணடாம்?" என்றாள்.

ஒருவழியாய் பத்து நிமிட பயணத்திற்குப் பின் மதன் குடியிருக்கும் லயன்ஸ் காலனியை அடைந்தார்கள். வரிசையாய் பங்களாக்கள். முன்னால் போர்டிகோவில் விதவிதமான கார்களின் அணிவகுப்புடன்.

"பணக்கார கோமான்கள் வசிக்கும் இடம். கொடுத்து வைத்தவர்கள்...!" என்றான் பாஸ்கர் பெருமூச்சுடன்.

"கவலைப்படாதே அண்ணா... அடுத்த பிறவியில் நாம் இருவரும் இங்கு வந்து யாருக்காவது பிள்ளைகளாய் பிறந்துவிடுவோம்..." என்றாள் நீலா.

அதற்கு பாஸ்கர், "உன் ப்ரெண்டை விட்டுவிட்டாயே... அவளையும் சேர்த்துக் கொள்...!" என்றான்.

நீலாவோ, "அவள் எதற்கு? அவள்தான் இன்று இந்தப் பிறவியிலேயே இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் லட்சாதிபதி ஆகிவிடுவாளே...? பின் அப்படியே கோடீஸ்வரியாகக்கூட ஆகிவிடுவாள்!" என்றாள் கவிதாவை ஓரக்கண்ணால் பார்த்து சிமிட்டியபடி, தொடர்ந்து, "பின் பார்த்து அம்மா... இந்த ஏழை பாழைகளை எல்லாம் கொஞ்சம் கவனித்துக் கொள் அம்மா...!" என்றாள் கண்களைச் சிமிட்டி கெஞ்சுவது போன்ற தொனியில்.

கவிதாவும் விடாது, "நீயும் அப்படியொன்றும் கவலை கொள்ள வேண்டாம் தாயே! நான் அப்படி மகாராணி ஆகிவிட்டால் பாதி ராஜ்யத்தை உடனே உன் அண்ணனுக்கு பங்கிட்டு கொடுத்துவிடுகிறேன்... போதுமா?" என்றாள் நகைப்பு பொங்க.

"சிரிக்கும் நேரம் இதுவல்ல..." என இருவரையும் அதட்டினான் பாஸ்கர்.

"நீ சரியான முட்டாள் அண்ணா..." என்றாள் நீலா.

"என்னை... என்னையா முட்டாள் என்கிறாய்?" சினம் தூக்க பாஸ்கர் பார்க்க மறுபடியும் சிரித்தாள் நீலா.

"பின் நீயே யோசி! இப்படி சிரித்து கலகலப்பாய் போய் கவிதா இறங்கினால் மதனும் அதை 'பிரமாதம்' என ரசிப்பார். அதை விட்டுவிட்டு உம்மணாம் மூஞ்சி போல் உம்மென்று உம்மணாம்மூஞ்சி போல் உம்மென்று இறுக்கமாய் போய் இறங்கினால்... மூஞ்சு சரியில்லையே... எப்படி படம் வரைவது என யோசிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்தானே?. பிறகு ஒரு லட்சம் கவிதாவிற்கு கிடைக்காதே!"

நீலாவின் பேச்சுக்கு பாஸ்கர் பலமாய் தலையாட்டி, "ஒத்துக் கொள்கிறேன். நான் முட்டாள்தான்...!" என்றான்.

கவிதா திரும்பவும் சிரிக்க, "அடடா முதல்முறையாய் ஒரு உண்மையை வெளிப்படையாக ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்... பாராட்டுக்கள் உனக்கு..." என நீலா கூறி அவளை மேலும் சிரிக்க வைத்தாள்.

அதற்குள் அவர்களது ஆட்டோ சரியான அட்ரஸைக் கண்டுபிடித்து அந்த பிரும்மாண்டமான கிரானைட் கற்கள் பதிக்கப்பட்ட பங்களா முன் நின்றது.

மூவரும் இறங்கினார்கள். ஆட்டோவை பணம் கொடுத்து அனுப்பினார்கள்.

கவிதாவை வெளியே நிற்க வைத்து திரும்பவும் பாஸ்கரும் நீலாவும் மதனிடம் அவள் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறையை விளக்கினர். பணத்தில் கறாராக இருக்க வேண்டும் என தீர்மானித்தனர்.

Optimized using trial version www.balesio.com

மதன் முன்பே சொல்லி வைத்திருக்கக்கூடும். அவர்கள் விபரம் சொன்னதுமே பங்களா செக்யூரிட்டி பவ்யமாய் கேட்டைத் திறந்து உள்ளே போகச் சொன்னான்.

பங்களா முன்புறம் அகலமான பச்சைப் பசேல் புல்தரைகள். சிறு சிறு செடிகள். விதவிதமான பூக்கள். குட்டை குட்டையான போன்சாய் மரங்கள்.

இந்த மதன் சரியான கலா ரசிகன் போலும் தான் என்ற நினைப்புடன் கவிதா விழிகள் விரித்துப் பார்த்தாள்.

மறுகணமே போர்டிகோவில் கறுப்பு நிற பென்ஸ் கார் நின்றது அவளை பயமுறுத்தவே செய்தது. இதில் தானே அன்று இந்த மதன் சர்சர்ரென வந்து கிளம்பிப் போனான்? எத்தனையோ நல்ல நிறங்கள் இருக்க... கறுப்பு நிறத்தைப் போய் ரசனையில்லாமல் வாங்கியிருக்கிறானே? என நினைத்தாள்.

முன் ஹாலில் தயாராய் இன்னொரு பணியாள்.

அவள் உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

நடு ஹாலில் பெரிய பெரிய பொதுமும் குஷனுடன் இருக்கைகள். அதில் ஒன்றில் கால் மேல் கால் போட்டபடி ஸ்டைலாய் மதன் அமர்ந்து பேப்பர் ஒன்றை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர்களைப் பார்த்ததும் பேப்பரை கீழே வைத்துவிட்டு உற்சாகமாய் பார்த்தான்.

"நம்பவே முடியவில்லையே...! சொன்னபடியே வந்துவிட்டீர்களே...?" என்றான் இன்னமும் நம்ப முடியாதவன் போல்.

"எல்லாம் ஒரு லட்சம் ஸார்... பணம்...!" என்றான் பாஸ்கர்.

"பணத்திலேயே குறியாய் இருக்கிறீர்களே...?" என்றதும் ஹி...ஹி...! என பாஸ்கர் அசடு வழிந்ததைப் பார்க்க கவிதாவிற்கே எரிச்சலாயிருந்தது.

ஆனாலும் இவன் போன்ற பணக்காரர்களிடம் பண விஷயத்தில் கறாராக இருப்பது நல்லதுதான். இல்லாவிட்டால் ஏமாற்றிவிடக் கூடும்தான் என்ற நினைப்பும் ஓடியது.

"உட்காருங்கள்..." என்றபடி மதன் இருக்கையைக் காட்ட மூவரும் உட்கார்ந்தார்கள்.

மதனின் பார்வை மற்ற இருவரைவிட கவிதாவிடமே வந்து நின்றது. ஊடுருவுவது போல் அவள் மேல் பாய்ந்தது.

அதில் சங்கடமாய் உணர்ந்தவள் போல் கவிதா நெளிந்தாள்.

நீலா குறுக்கிட்டு, "மதன் ஸார் எல்லாம் ரெடிதானே?" என்றாள்.

"ரெடிதான்..." என்றான் மதன்.

"அப்படியானால் பணத்தை முன்கூட்டியே எங்களிடம் கொடுத்து விடுகிறீர்களா?" என்றாள் பறப்பது போல்.

மதன் தோளைக் குலுக்கினான். "தாராளமாய்...!" என்றான்.

"அப்படியானால் கொடுங்கள்..." என கைகளை நீட்டிவிட்டாள் நீலா.

கவிதாவிற்கே அவளின் செய்கை ஒருவித சில்லறைத்தனமாய் அருவறுப்பாய் இருந்தது. பணம் தான் தந்து விடுவாரே? எதற்காக இப்படி ஆளாய் பறந்து மானத்தை வாங்குகிறாள்...? என அவளை உறுத்துப் பார்த்தாள்.

மதன் எழுந்து உள்ளே பணம் எடுக்கச் செல்ல... முறைத்த கவிதாவிடம், "பண விஷயத்தில் கறாராக இருந்து கொள்ள வேண்டும்டி. ஒரு லட்சம் அல்லவா?" என்றதும் கவிதா வாய் மூடினாள்.

மதன் உள்ளிருந்து இரண்டு ஐநூறு ரூபாய் கரன்சிகளுடன் வந்து நீலாவிடம் நீட்டினான். ஆவலாய் வாங்கி கைப்பைக்குள் போட்டுக் கொண்டாள்.

"எதாவது சாப்பிடுங்கள்...!" என்றான் மதன்.

"குளிர்ந்த ஜூஸ் கொடுங்கள் மதன் சார். இந்த வெயிலுக்கு இதமாக இருக்கும்..." என்றாள் நீலா.

"ஓ... பழச்சாறு... என் வீட்டில் தயார் செய்வது அருமையாக இருக்கும்..." என்றபடி பணியாளுக்கு சைகை செய்தான்.

பணியாள் செல்ல பாஸ்கரும் எழுந்து, "பாத்ரூம் செல்ல வேண்டும்" என்றபடி அவன் பின்னாலேயே நடந்தான்.

மதன் திரும்பி இருவரிடமும் அவனது தொழில்கள் பற்றி, தொழில் சாதனைகள் பற்றி விரிவாய் பேச ஆரம்பித்துவிட்டான்.

நீலா தான் 'உம்' கொட்டியவாறு கவனமாய் கேட்டுக் கொண்டிருக்க கவிதா கண்களைச் சுழற்றி பங்களாவை நோட்டமிடலானாள்.

பெரிய பெரிய சாண்டலியர் விளக்குகள். அலங்கார வேலைப்பாடுகள், விதவிதமான பர்னிச்சர்கள் என பணத்தை வாரியிறைத்து மதன் பங்களாவை கட்டியிருப்பதை ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தாள்.

கொஞ்ச நிமிடங்களிலேயே உள்ளே போன பாஸ்கர் பழச்சாறு கோப்பைகளை ஏந்தியவாறு வந்தான்.

"எதற்கு பாஸ்கர் நீங்கள்...?" என மதன் கேட்க, "பணியாள் கொண்டு வந்தார். அதான் கையோடு வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டேன்..." என்றபடி கிளாஸ்களை நீட்டினான்.

எல்லோரும் எடுத்துக்கொண்டனர்.

எடுக்கத் தயங்கிய கவிதாவிற்கு கோப்பை ஒன்றை எடுத்து திணிக்காத குறையாய் கைகளில் கொடுத்தான் பாஸ்கர்.

"ம்ம்... குடியுங்கள்!" என்றான் மதன்.

"நன்றாக இருக்கிறது. குடி... டி..." என்றாள் நீலா.

கொண்டிருந்த பரபரப்பில் கவிதா குடிக்க மனமில்லாமல் இருந்தாலும் இருவரின் வற்புறுத்தலுக்காக வேறு வழியின்றி குடிக்க ஆரம்பித்தாள்.

மொத்த பழச்சாற்றையும் குடித்துவிட்டு காலிக் கோப்பையை கீழே வைத்தாள்.

தான் பழச்சாறை குடிப்பதை பாஸ்கரும் நீலாவும் அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பி... பார்த்தது எதற்காக? என முதன்முறையாக திகைப்பாய் உணர்ந்தாள்.

மேலும் சிறிது நிமிடங்கள் நகர்ந்த போது ஒருவித தடுமாற்றத்தை மூளையில் உணர்ந்தாள். தலையில் கிறுகிறுவென ஒருவித உணர்வும், மின்மினிக்கள், பட்டாம் பூச்சிகள் டாலடித்து பறப்பது போன்ற ஒருவித கிறக்கமான நிலை தனக்கு ஏற்படுவதை அவளால் உணர முடிந்தது.

நீலா... அவள் நிலையை கைகாட்டி பாஸ்கரிடம் ஏதோ சொல்ல... அதற்கு பாஸ்கர் சிரிக்க ஆரம்பிக்க... பின் அவர்கள் இருவரும் அவளைக் கைகாட்டி மதனிடம் ஏதோ சொல்ல... மதனும் பெரிதாய் சிரிக்க ஆரம்பிக்கிறான்... என்ன... இது? இங்கு என்ன தான் நடக்கிறது?

மூவரும் தன்னை நோக்கி பரிகாசமாய் சிரிப்பது போன்ற தொனியைத்தான் கடைசியாக கவிதா சிரமப்பட்டு உணர்ந்தாள்.

அதற்கு மேல் அவளால் திகைக்கவோ, அதிர்ச்சியடையவோகூட முடியவில்லை. அவளது சுயநினைவு பலவீனப்பட்டு ஒருவித மயக்க நிலைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

5

கவிதா ஒருவித மயக்க நிலைக்கு கிட்டத்தட்ட போய்விட்டாலும் நடப்பது எல்லாவற்றையும் அவளால் ஓரளவு உணர முடிந்தது.

அவளை அலாக்காக தூக்காத குறையாய் மூவரும் கூட்டிக்கொண்டு மாடிப்படி ஏறுகின்றனர். அங்கு விசாலமான கட்டில்களுடன் கூடிய அறை தெரிகிறது. அதில் நுழைகிறார்கள்.

அவளை அந்தக் கட்டிலில் உட்கார வைக்கிறார்கள். அவள் கவிதாவும் தன் பங்கிற்கு ஏதேதோ பேசுகிறாள். கோபமாய் கத்த முயல்கிறாள். ஆனால் வாய் குழறுகிறது. நினைத்தது எதுவையும் பேச முடியாமல் தவிக்கிறாள்.

கை கால்கள் அவள் சொன்னபடி கேட்காமல் தடுமாறுகிறது. கண்களில் நீலாவும், பாஸ்கரும் மதனிடம் ஏதோ சிரிக்கச் சிரிக்க பேசுவது, பின் கைகுலுக்கியபடி விடைபெறுவது மங்கலாய்த் தெரிகிறது.

கடைசியில் அவர்களை அனுப்பிவிட்டு மதன் கதவைச் சாத்தியபடி அவள் பக்கம் வருகிறான்.

என்ன இது...? உரிமை உள்ளவன் போல்... கட்டிய மனைவியை அணைப்பது போல் அவளை வாரியெடுத்து அப்படியே அணைக்க ஆரம்பிக்கிறான்.

கவிதா முடிந்த மட்டும் திமிறுகிறாள். தன் பலத்தை எல்லாம் கூட்டி ஓங்கி அவனைத் தள்ளிவிட முயற்சிக்கிறாள். ஏதேதோ சொல்லி கத்துகிறாள்.

ம்ஹீம்! எல்லாம் அவளால் நினைக்க... நினைக்க மட்டும்தான் முடிந்தது.

நிஜத்தில் அவளால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. மதனின் முரட்டுத்தனமான பிடியில் அவளால் கை கால்களை அசைக்ககூட முடியவில்லை.

அப்படியே பருந்திடம் சிக்கிய கோழிக்குஞ்சு போல ஒடுங்கியிருந்தாள் அவள்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து அவளுக்கு உணர்வு வந்தபோது எல்லாம் முடிந்திருந்தது.

மெத்தைக் கட்டிலில் போர்வைக்குள் அரைகுறை ஆடைகளுடன் தான் இருப்பதை உணர்ந்து பயங்கரமாய் திடுக்கிட்டாள்.

என்ன நடந்தது? என்னாயிற்று எனக்கு? என பார்வையை திருப்பியபோது எதிர் இருக்கை ஒன்றில் சாய்ந்தபடி கையில் சிகரெட் புகை வளையத்துடன் மதன்.

அவள் அவளை ஒருவித திருப்தியுடன் ஏளனம் பொங்க பார்க்கும் பார்வை எதையோ அவளுக்கு உணர்த்தியது.

மறுபடியும் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். பூட்டிய அறை. கட்டிலில் அவள். எதிரே அவன்.

என்ன நடந்தது? நடந்திருக்கும்? என யோசித்தபோது அவளுக்கு உடம்பில் தோன்றிய வலிகள் எல்லாம் மெல்ல மெல்ல புரிய வைத்தது.

பெரும் அதிர்ச்சியோடு எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

உடைகளை அவசர அவசரமாய் சரி செய்தாலும் என்னவோ ஒன்று நடக்கக்கூடாதது. நடந்துவிட்டதை புத்தி உணர்ந்து மூளைக்கு உரைத்தது. கண்களில் பொலபொலவென நீர் திரண்டு உருண்டோடியது.

கொஞ்சம் சிரமப்பட்டு யோசித்துப் பார்த்தாள்.

நீலா, பாஸ்கருடன் இந்த மதனின் பங்களாவிற்கு வந்தது... மதன் வரவேற்று அவர்களை உட்கார வைத்து... எல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

ஆமாம், மதன் படம் வரைய மாடலாய் ஒரு மணி நேரம் உட்கார்ந்து போஸ் கொடுப்பதற்குத் தானே அவள் வந்தாள்? அதற்குத் தானே ஒரு லட்ச ரூபாய் சம்பளம் பேசியிருப்பதாய் சொல்லி நீலாவும் பாஸ்கரும் கூட்டி வந்தார்கள்?

ம்ம்... அந்த ஒரு லட்ச ரூபாய் பணத்தைக்கூட நீலா ஞாபகப்படுத்தி நச்சரித்து மதனிடம் பிடுங்காத குறையாய் வாங்கி பைக்குள் போட்டுக் கொண்டாளே!

எல்லாம் சரியாகத்தானே நடந்தது... பின் எப்படி தவறு நேர்ந்திருக்க முடியும்?

மீண்டும் யோசித்த போது பளீரென பாஸ்கர் பழச்சாறு கோப்பைகளை கொண்டு வந்ததும், அவளிடம் ஒரு கோப்பையை கொடுத்ததும்... அவள் குடிக்க மனமில்லாமல் இருப்பதைப் பார்த்து நீலாவும் பாஸ்கரும் வற்புறுத்தி குடிக்கச் செய்ததும் நன்கு நினைவுக்கு வந்தது.

அந்த பழச்சாறு!

அதுதான் காரணம்!

அதைக் குடித்த பின் தான் அவளுக்கு என்னவோ போல் ஆயிற்று. நடப்பது எதையும் உணர முடியாத அளவுக்கு அவள் சுயநினைவையும் இழந்து போனாள்.

அப்படியானால்...?

அந்தப் பழச்சாறுதான் காரணம்! அதில் தான் எதையோ யாரோ கலந்திருக்க வேண்டும். அதை குடித்த பின் தான் என்னென்னவோ பயங்கரமாய் அவள் வாழ்க்கையில் நடந்திருக்கிறது.

கடவுளே! என்ன சோதனை இது?

இழக்கக்கூடாத ஒன்றை இழந்துவிட்டோமே... என்ற எண்ணக் கீற்று திரும்பவும் தீயாய் அவளுள் எழ... துடித்தவளாய் பெருங்குரலுடன் மீண்டும் அழ ஆரம்பித்தாள்.

அவள் செய்கையைக் கண்டு மதன் பெரிதும் பதறியவன் போல் எழுந்துவிட்டான்.

"ஹேய்... என்னாச்சு... எதற்கு அழுகிறாய்?" என்றான்.

அவள் பதில் சொல்லாமல் தொடர்ந்து அழவும் எரிச்சலானவன் போல் குரலை உயர்த்தினான்.

"ஏய்... உன்னைத்தான்! ஏன் அழுகிறாய்... எல்லாம் தான் முடிந்துவிட்டதே?"

"எல்லாம் முடிந்துவிட்டது...!"

என்ன ஒரு வார்த்தை...! எவ்வளவு எளிதாய் தூசியை தட்டுவது போல் சொல்லிவிட்டான்? உள்ளபடியே அவள் இப்போது இழந்திருப்பது எவ்வளவு பெரிய விஷயம்? வெளியே சொல்லக்கூடியதா? மானம் போய்விடுமே!

எவ்வளவு தைரியமாய் முடிந்துவிட்டது எனக் கூறுகிறான். முடித்து வைத்தவனே இவன் தானே?

ஒரு கணம் அவள் பயங்கர ஆத்திரமும், ஆவேசமும் கொண்டவளாய் நிமிர்ந்து திமிறினாள். "மிஸ்டர், ஒரு பெண்ணை

ஏமாற்றி... தவறாக நடந்துகொண்டு... மிகப் பெரிய தப்பு ஒன்றை செய்துவிட்டு... என்ன ஒரு திமிராய்... முடிந்துவிட்டது... என்று சொல்லிக்கொண்டு... உங்களை... உங்களை... நான் சும்மா விடப் போவதில்லை... இருங்கள்... போலீஸ்... போலீசுக்கு ஃபோன் செய்து..." என வாய் குழற பேசியவள் கண்களால் அந்த அறையில் டெலிபோன் இருக்கிறதா... எனத் தேடினாள்.

பெரிய ஹாஸ்யத்தைக் கண்டது போல் கடகடவென அவன் சிரிக்க ஆரம்பித்ததும் அவள் மறுபடியும் திடுக்கிட்டாள்.

அவன் மறுகணமே சிரிப்பை நிறுத்திவிட்டு, "என்ன போதை இன்னும் தெளியவில்லையா?" என்றான்.

"போதை..." என்று அவன் சொன்னதுமே அவளுக்கு டக்கென அந்த பழச்சாறுதான் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அந்த பழ ஜூஸ் இவனது வீட்டில் தயாரானது தானே? அப்படியானால் அதில் போதையைக் கலந்தது. இவன்... இவன்தானா?

அதையே கேள்வியாய் கேட்க மறுபடியும் சிரித்தான் அவன்.

"சரிதான் உனக்கு இன்னும் போதை தெளியவில்லைதான்! அதனால்தான் என்னென்னவோ உளறுகிறாய்?" என அவன் சர்வசாதாரணமாய் சொல்லவும் மறுபடியும் சீறினாள்.

"ஹலோ மிஸ்டர், நான் ஒன்றும் உளறவில்லை. தெளிவாய்த்தான் பேசுகிறேன். என்ன நடந்தது என்பதை உங்கள் திருவாயாலே விளக்குங்கள். கேட்டுத் தொலைக்கிறேன்...!" என்றாள் ஆத்திரம் குறையாமல்.

அதுவரை அவளை ஒருவித கேலியுடன் ஏளனமாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மதனின் முகம் முதல்முறையாய் மாறியது.

இரண்டடி முன்னால் நடந்து அவள் பக்கத்தில் வந்தவன் கைகளை குறுக்காய் கட்டிக்கொண்டு அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

"நீ எதற்காக இங்கு என் வீட்டிற்கு வந்தாய்... அதைச் சொல்லு?" என்றான்.

இப்போது அவளுள் தடுமாற்றம் இல்லை. தெளிவாகவே பேசினாள். "ஓவியம்... ஓவியம்... நீங்கள் வரைவதற்கு... மாடலாய் போஸ் கொடுக்க வேண்டும்... ஒரு மணி நேரம் உங்கள் முன் ஆடாமல் அசையாமல் மாடலிங் போஸ் கொடுக்க வேண்டும்... நீங்கள் அதை அப்படியே பெயிண்டிங் செய்து..." என பேசிக்கொண்டு போனவள் அவன் முகம் அதிர்ச்சியில் இருப்பதைக் கண்டு அப்படியே நிறுத்தினாள்.

"மாடலிங் போஸா...? ஓவியமா...? நான் ஓவியம் வரைவேன் என்று எந்த மடையன் உனக்குச் சொன்னான்?"

அவனும் அவளைப் போலவே சீற்றமும் கோபமுமாய் கேட்பதைக் கண்டு பயங்கரமாய் துணுக்குற்றாள்.

என்ன சொல்கிறான் இவன்? ஓவியம்... ஹாபி... ரசனை... ஓவியக் கிறுக்கு என்றெல்லாம் நீலாவும் பாஸ்கரும் இவனை வர்ணித்தார்களே... அதெல்லாம்... அதெல்லாம்... பொய்யா?

"பொய்தான்!" என்றான் அவன் மறுபடியும் குரல் உயர. தொடர்ந்து அவளே, "உன்னை யாரோ நன்கு ஏமாற்றியிருக்கிறார்கள். நான் ஒன்றும் ஓவியக்காரனும் இல்லை. நீ ஒன்றும் மாடலிங் போஸ் கொடுப்பதற்காக இங்கு வரவில்லை. என்னுடைய உடல் தேவைக்கு வந்த பெண் நீ. உன்னுடைய விலை ஒரு லட்சம். அப்படித்தான் என்னிடம் சொன்னார்கள். பேசினார்கள். நானும் உன் அழகை நேரிடையாய் பார்த்து அவர்கள் சொல்லும் 'ரேட்' அதிகம் என்றாலும் உடனே ஒத்துக்கொண்டேன்: நீ சொல்வதைப் பார்த்தால்... நீ... 'தொழில்'காரி இல்லையா...?"

அவன் நிறுத்தி மறுபடியும் அவளை ஊடுருவி நம்ப முடியாமல் பார்த்தான்.

தொழில் காரி...!

வேசி...!

அவளா? அப்படியா நினைத்துவிட்டான்?

சுத்தமாய் நொறுங்கிப் போய் திரும்பவும் உணர்விழந்தாள் அவள்!

6

ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு அவள் முழு உணர்வுடன் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பியிருந்தாள்.

அவளுக்கு இப்போது எல்லாம் புரிந்துவிட்டது.

நீலாவும் பாஸ்கரும் அவளை வைத்து ஒரு நாடகமாடி இருக்கிறார்கள். அவளிடம் ஓவியம் மாடலிங் அதற்காக ஒரு லட்சம் என்றெல்லாம் சொல்லிவிட்டு அவனிடம் அவளை அனுபவிப்பதற்கான ரேட் ஒரு லட்சம் என்று சொல்லி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்.

இதுதான் மதன் பேசியது மூலம் அவள் அறிய முடிந்தது.

இது உண்மையா?

பாஸ்கர்... பாஸ்கரை விடுவோம்... நீலா... இன்று நேற்றா... பத்து வருட தோழியாயிற்றே...

... அவள் ஏமாற்றுவாளா? இப்படி ஒரு துரோகத்தை அவளுக்குச் செய்யத் துணிவாளா?

இருக்காது!

இந்த மதன் பொய் சொல்கிறான்.

ஏதோ ஒரு நாடகம் போட்டு இவன் தப்பைச் செய்துவிட்டு என்னென்னவோ புளுகுகிறான். இவனை நம்பக்கூடாது.

எழுந்தவள் அப்போதுதான் உரைத்தது போல் நீலாவையும் பாஸ்கரனையும் தேடினாள்.

ஹாலில் உட்கார்ந்திருந்த அவர்கள் எங்கே? தான் மாடலிங் முடிந்து வரும் வரை காத்திருந்து கூட்டிப் போவதாய் தானே சொல்லியிருந்தார்கள். பின்ன என்னவாயிற்று?

"பணத்தை வாங்கிவிட்டு உன்னை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டு சிட்டாய் பறந்துவிட்டார்கள்..." என்றான் மதன்.

அவளால் இப்போதும் நம்ப முடியவில்லை.

"சரி... அது இருக்கட்டும். அந்த பழச்சாறில் ஏதோ ஒரு போதை வஸ்துவை கலந்தது... நீங்கள்... நீங்கள்தானே?" என்றாள்.

"நிச்சயமாக நான் இல்லை... பாஸ்கர்...!" என்றான் மதன் அமைதியாக.

"பாஸ்கரா!"

"ம்ம்..." என தலையசைத்தவன், "நீ கொஞ்சம் நினைவுப்படுத்தி பார்... எனது பணியாளர் ஜூஸ் கொண்டு வர உள்ளே செல்ல அவன் பின்னாலேயே பாத்ரூம் செல்வதாக பாஸ்கர் கூறிச் சென்றான் அல்லவா... அவன்தான் பின் என் பணியாள் கொண்டு வந்த ஜூஸை வாங்கி அதில் உனக்கான கோப்பையில் அந்த போதை வஸ்துவை கலந்திருக்கிறான். அதை குடித்த நீயும் கொஞ்ச நிமிடங்களிலே கிறக்கமான ஒரு போதை நிலைக்குப் போய் விட்டாய்..."

"அப்படியா...? நிஜமாகவா...?"

"நிஜம்தான்! ஏனென்றால் இதை என்னிடம் சொன்னதே அந்த பாஸ்கர்தான். அதற்கு அவன் சொன்ன காரணமும் விசித்திரமானதுதான்..."

"அப்படி என்ன காரணத்தைச் சொன்னான்?"

"நீ பணக்காரர்கள் என்றால் அந்த தொழில் விஷயத்தில் கொஞ்சம் கூச்சம், சங்கோஜம் கொள்வாயாம். அதைப் போக்க உன் அனுமதியுடன் தான் கலந்தானாம்..."

"ச்சீ...!" என்றாள் அருவறுப்பாய் அவள்.

பின் அதே கோபத்துடன், "நான் எப்படி நம்புவது? ஏதேதோ உளறுகிறீர்கள்... எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை..." என்றாள்.

அவன் மதன் கூர்மையாய்ப் பார்த்தான்.

"உனக்கு அந்த பாஸ்கர், நீலா வீடு தெரியும் அல்லவா...? முதலில் கிளம்பு...! எனக்கு உன் மேலும் சந்தேகமாய்த் தான் இருக்கிறது. என்னிடம் மேலும் பணத்தை கறக்க... இப்படியெல்லாம் நாடகமாடுகிறாயா...? எனத் தோணுகிறது..."

Optimized using trial version www.balesio.com

மறுபடியும், 'ச்சீ...!' என காறி உமிழ்ந்தாள் அவள்.

"நான் ஒன்றும் அப்படிப்பட்ட பெண் இல்லை...! என் அம்மாவின் மருத்துவச் செலவுக்காக ஒரு லட்சம் தேவைப்பட்டது. அதற்காக மாடலிங் போல் செய்ய சம்மதித்தேன். இது உண்மை...!" என்றாள் அவள்.

"கிளம்பு...!" என்றான் அவன்.

அவள் தாமதிக்காமல் கிளம்பினாள். அவன் காரை எடுத்ததும் ஏறிக் கொண்டாள். நீலாவின் வீட்டுக்கான வழியைச் சொன்னாள்.

பத்து பதினைந்து நிமிடங்களில் தெருவைக் கண்டுபிடித்து நீலாவின் வீட்டு முன் காரை நிறுத்தினார்கள்.

அங்கு ஒரு பெரும் அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

நீலாவின் வீட்டில் பெரிய பூட்டு ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் இருவரும் இறங்கித் தேடுவது பார்த்து பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ஒருவர் எட்டிப் பார்த்து வெளிவந்தார்.

"யாரைத் தேடுகிறீர்கள்? நீலாவும் பாஸ்கரையுமா...? அவர்கள் வீட்டைக் காலி பண்ணிவிட்டு ஊரை விட்டே சென்றுவிட்டார்களே!" என்றார்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

"நேற்று இரவுதான், 'இங்க பிழைக்க வழியில்லை என்றும் அவர்களது சொந்த கிராமத்திற்குச் சென்று விவசாயம் செய்து பிழைக்க நினைத்திருப்பதாகவும், அதற்காக ஊரை விட்டுச் செல்வதாகவும் என்னிடம் சொன்னார்கள். இன்று காலை ஒரு டெம்போ லாரியைக் கொண்டு வந்து சாமான்களை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு காலியும் பண்ணிவிட்டார்கள்...'

"எங்கு சென்றார்கள் என்று தெரியுமா?"

"தெரியவில்லையே! சொந்த கிராமம் என்றுதான் சொன்னார்கள்... எந்த ஊர்... என்ன ஏதுவென்றெல்லாம் நான் கேட்கவில்லையே...!"

அப்பாவியாய் கைவிரித்தார் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்.

"உன்னை மட்டுமல்ல... என்னையும் நன்றாக நடித்து முட்டாளாக்கி இருக்கிறார்கள்..." என்றான் மதன் கோபமாக.

அவள் அதிர்ச்சியில் பேச முடியாமல் அப்படியே விழித்தாள். கண்களில் இருந்து தாரையாய் நீர்த்துளிகள் புரண்டு ஓடியது.

அதை திரும்பி கவனித்த மதன் முகம் மாறி அவளையும் முறைத்தான்.

"உன்னையும் நம்ப முடியவில்லை...! நீயும் அவளுடன் கூட்டாக கூட இருக்கலாமே? என்னிடம் மேலும் பணம் கறக்க ஏதாவது திட்டம் கூட போட்டிருக்கலாம்..." என பார்வையில் சந்தேகம் கூட்டினான்.

அவள் அழுகையை நிறுத்தி பார்வையில் அருவெறுப்பைக் காட்டினாள்.

அவன் நம்பிக்கையில்லாமல், "முதலில் உன் வீட்டைக் காட்டு. உன் தாயார் உடம்பு சுகமில்லாமல் இருக்கிறார்களா... அவர்கள் மருத்துவச் செலவுக்கு ஒரு லட்ச ரூபாய் பணம் தேவை என நீ சொல்வது உண்மைதானா... என தெரிந்து கொள்கிறேன்..." என்றான்.

அவள் மறுபேச்சில்லாமல் தன் வீட்டை காண்பிக்க முன் நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

அடுத்த 'அக்ஷயா' நாவலில்

"அகிலா கோவிந்த்"

எழுதும்

"டியர், மிஸ். அடிகு ரதி!"

பரவசமான நாவல்! படிக்கத் தவறாதீர்கள்

7

அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தில் மதன் எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொண்டான். அவள் வீட்டிற்குப் போய் நோய்வாய்ப்பட்ட அவள் தாயாரை பார்த்ததோடு மட்டுமில்லாமல் தாயார் சிகிச்சை பெறும் ஆஸ்பத்திரிக்கும் சென்று ஒரு லட்ச ரூபாய் ஆபரேசனுக்கு தேவைப்படுவதை கேட்டு விசாரித்து தெரிந்தும்கொண்டான்.

பின் வாய் பேசாது மௌனமாய் அவளை காரில் ஏற்றிக்கொண்டு தன் பங்களா வந்து சேர்ந்தான்.

அவளுக்கும் சிந்திக்கவோ, பேசவோ தோன்றவில்லை. ஏதோ ஒரு பிரமையில் சிக்கிவிட்டவள் போல் அவன் பின்னாடியே சென்றாள்.

காரில் ஏறியவள் மறுபடியும் அடக்க முடியாத விம்மலுடன் பெரிதாய் அழப் போக டக்கென அவள் தோள்களைத் தட்டி அதட்டினான்.

"உஷ்...! முதலில் இந்த அழுகையை நிறுத்து. இப்படி அழுது ஊரைக்கூட்டி ஒப்பாரி வைக்கப் போகிறாயா?" என்றவன் தன் பாக்கெட்டிலிருந்து கர்ச்சீப்பை வெளியெடுத்து நீட்டினான்.

இதுவரை அம்மாவின் உடல்நிலைக்காக அவ்வப்போது அழுதவள் இப்போது எதற்காகவோ எதை எதை நினைத்தோ அழுகை வருவதை உணர்ந்து எரிச்சலே கொண்டாள்.

அதனால் அவன் நீட்டிய கர்ச்சீப்பை வாங்கியவள் அழுகையை அடக்கி முகத்தை அழுந்த துடைத்துக்கொண்டாள்.

அவன் பங்களா வரும் வரை வெறித்த பார்வையுடனே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

பங்களாவில் காரை நிறுத்தி விறுவிறுவென அவன் நடந்து முன் ஹாலுக்குப் போனான். இருந்த பெரிய ஷோபாவில் தொப்பென உட்கார்ந்துகொண்டான்.

எதிர் இருக்கையில் அவள் உட்கார்ந்தாள்.

எல்லா உண்மைகளையும் தெரிந்துகொண்டானே...? நம்மைக்கூட நம்பாமல் சந்தேகப்பட்டானே? இப்போது என்ன சொல்லப் போகிறான்? எப்படி சமாளிக்கப் போகிறான்?

எண்ணியபடி அவனையே முறைத்தாள் அவள்.

என்ன ஒரு கச்சிதமான நடிப்பு! நன்றாக ஏமாந்துவிட்டேனே! வேகமாய் தன் ஒரு கையினுள் மற்ற கையை வைத்து ஓங்கி குத்தினான்.

"நான் சரியான முட்டாள்! உன்னிடம்கூட ஒரு வார்த்தை கேட்கவில்லையே? சே!" என கத்தவும் செய்தான்.

பின் டக்கென நிறுத்தி, "நான் கேட்காவிட்டால் என்ன...? நீயாவது கேட்டிருக்க வேண்டாம்...?" என்றவன் ஒரு நிமிட யோசிப்புடன், "அது... என்ன ஓவியம்... வரையப் போகிறேன்... என்று சொல்லியிருந்தார்களோ... கொஞ்சமாவது இந்த பங்களாச் சுவர்களில் பார்... ஒரு பெயிண்டிங்... ஒரு படம்... ஏன்... ஒரு ஃபோட்டோகூட கிடையாது... நான் எப்படி கலா ரசிகனாய் இருக்க முடியும்?" என எதிர்கேள்வி கேட்க பதில் சொல்ல முடியாமல் குனிந்தாள்.

"ஏன்... ஏன்... என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்கவில்லை? நான் அப்படி உன்னை நிற்க வைத்து... படம் வரைந்து... என்ன... என்ன செய்யப் போகிறேன்?"

இம்முறை அவள் வாய்திறந்து, "நீங்கள் அந்த பெயிண்டிங்கை எல்லாம் வெளிநாட்டில் நல்ல விலைக்கு விற்று விடுவதாய் அந்த பாஸ்கர் சொன்னான்." தயங்கியபடியே சொல்லி முடித்தாள்.

'பாவிகள்!' என்றபடி மறுபடி ஆத்திரத்துடன் கைகளை குத்தினான் அவன். "என்னமாய் உன்னிடம் கதை விட்டிருக்கிறார்கள். நீயும் நம்பித் தொலைத்திருக்கிறாயே...?" என நிறுத்தியவன், "ஆமாம்... அந்தப் பெண் நீலா... உன் தோழி... உயிர்த் தோழி தானே? அவள்... அவள்... எப்படி... இப்படியொரு பயங்கர துரோகத்தை மனசாட்சி இல்லாமல் செய்யத் துணிந்திருக்கிறாள்... அதை யோசி...!" என்றான்.

கவிதாவிற்கு நீலாவை அவன் சொன்னதும் அவள் நினைத்ததுமே தலைதான் பாறாங்கல்லாகி கணப்பது போலிருந்தது. அவளால் இன்னமும் நம்ப முடியவில்லை.

நீலா அப்படியொரு துரோகத்தை செய்திருப்பாளா? நம்மிடம் சிரிக்கச் சிரிக்க பேசிப் பழகி அன்பு காட்டியவள், அப்படிச் செய்வாளா?

நிச்சியமாய் இருக்காது!

"இல்லை... அது... அவளது அண்ணன், அந்த பாஸ்கர் வேலையாகத்தான் இருக்கும். அவன் தான் கேடு கெட்டவன். பொறுக்கி. நிறைய கெட்டப் பழக்கங்கள் உள்ளவன். திருந்திவிட்டான் என்று நினைத்தேன். திருந்தாமல் என்னிடம் நடித்திருக்கிறான். என்னை நன்றாக ஏமாற்றியிருக்கிறான்...!" என்றாள்.

அவன் கைகளைத் தட்டி முறைத்தான்.

"திரும்பத் திரும்ப முட்டாள் மாதிரி பேசாதே...! உன்னை அவனோடு சேர்ந்து அந்த நீலாவும் தான் ஏமாற்றி இருக்கிறாள். அதனால் அவளும் கெட்டவள் தான். கேவலம் ஒரு லட்ச ரூபாய் பணத்திற்காக உன் வாழ்க்கையையே சூறையாடி இருக்கிறார்கள்."

இப்போது அவளுக்கு நன்றாக உரைத்துப் புரிந்தது.

பாஸ்கர் செய்தான் என்றால்... அதற்கு பின்புலமாக இருந்தது இந்த நீலாதானே? அவள் முன்னிலையில்தானே பாஸ்கரும் அந்த போதை கலந்த ஜூஸை கொடுத்தான்? எல்லாமே அவளுக்குத் தெரிந்து தானே நடந்திருக்கிறது?

பாதகி! உயிர்த் தோழி என்றுகூட பார்க்காமல் இப்படி உலை வைத்துவிட்டாளே! அன்று மதனின் பர்ஸனாலிட்டியை சுற்றிக்காட்டி, 'இப்படி ஒரு கம்பீரமான ஆளிடம் உன்னையேகூட நீ ஒப்படைக்கலாம் என... சொல்லியது இப்போது கவிதாவிற்கு ஞாபகம் வந்து இம்சித்தது.

இதை மனதில் வைத்துதான் அன்று அப்படிச் சொன்னாளோ?

அவள் மனம் நடுங்க யோசிக்க மதன் மறுபடி அவள் பக்கம் திரும்பினான்.

"அந்த பணப்பேய்கள், ஓடுகாலிகள் எங்கு சென்றிருப்பார்கள் என உன்னால் யூகிக்க முடிகிறதா?" என்றான் அவன்.

அவள் யோசித்து மறுப்பாய் தலையசைத்தாள்.

"தெரியவில்லை..."

"சொந்த பந்தம்... உறவினர்கள்... அவர்கள் ஊர்... இப்படி ஏதாவது...?"

"நீலாவுக்கு சொந்த பந்தம் என்று எதுவும் கிடையாது. தூரத்து உறவு முறை அத்தை ஒருவள் எங்கோ ஒரு கிராமத்தில் இருப்பதாய் முன்பு சொல்லியிருக்கிறாள்..."

கவிதா சொல்ல மதன் பரபரப்பாகி, "எங்கு? எந்த கிராமம்...?" என்று கேட்க மறுபடியும் கைகளை விரித்தாள் தெரியவில்லை... நீலா பெயரைச் சொன்னதில்லை..." என்றாள் அப்பாவியாய்.

மறுபடியும் மதன் ஆத்திரமாகி கைகளை, விரல்களை மடக்கி விரித்தான்.

பின் எரிச்சலடைந்தவன் போல் அசூயையாய் முகத்தை வெட்டினான்.

"ம்ஹூம்...! அவர்களை தேடிக் கண்டுபிடிக்கலாம். ஆனால் என்ன லாபம்? என்ன பிரயோஜனம்? உன் வாழ்க்கை தான் பாழாகிவிட்டதே!"

அவன் சலித்த போதுதான் அவளுக்கும் மனதில் உரைத்துப் புரிந்தது.

அவன் சொல்வது போல் பாழாகித்தான் விட்டது அவள் வாழ்க்கை...?

எவனோ அந்நியன் முன் பின் தெரியாதவன் அவளை இப்படி அனுபவித்து அவளை வேசி என்று வேறு நினைத்து... அசிங்கப்படுத்திவிட்டானே!

எவ்வளவு பெரிய அநியாயம்.

அவளுக்குத் தெரியாமல் அவளை ஏமாற்றி எவ்வளவு பெரிய தப்பு நடந்திருக்கிறது? நிச்சயம் அவள் காரணமல்ல!

அவள் எதற்கும் ஆசைப்படவில்லை. யாரையும் ஏமாற்றவில்லை. ஆனால் பலிகடா போல் ஆகிவிட்டாள்.

நடந்த தவறுக்கு காரணம் மூன்று பேர்!

நீலா, அவளது அண்ணன் பாஸ்கர் இந்த மதன்!

மற்ற இருவரும் ஓடிவிட்டார்கள். சொல்லப் போனால் அவர்கள்கூட ஏவிவிட்ட கருவிதான். அவளை அசிங்கப்படுத்திருப்பது இந்த மதன்தான்!

தெரிந்து செய்தாலும், தெரியாமல் செய்தாலும் குற்றம் குற்றம்தானே?

அவள் மானம், விலை மதிக்க முடியாத அந்த ஒழுக்கம், கற்பு எல்லாம் கெட்டது கெட்டதுதானே?

என்ன செய்யப் போகிறாள்?

இல்லை இவன்தான் என்ன செய்யக்கூடும்? என்ன சமாதானம் சொல்லி அவளை அமைதிப்படுத்த முடியும்?

கேள்விகள் தீயாய் எழ மறுபடியும் அவள் கண்களில் இருந்து பொலபொலவென கண்ணீர் வழிந்தது.

சற்று பக்கத்தில் வந்து அப்படி அவள் அழுவதை உற்றுப் பார்த்தவன், கண்களை மூடி ஓரிரு கணம் யோசித்து குழம்பினான்.

பின் தெளிவடைந்தவன் போல் அவள் பக்கம் வந்து அவள் தோள்களைத் தொட்டான்.

"நான் வேண்டுமானால் உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளட்டுமா?" என்றான்.

8

அந்த கேள்வியை அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அதைவிட அவன் தோளை உரிமையாய் தொட்டது கம்பளிப்பூச்சு விழுந்தது போல் அருவறுப்பாய் இருந்தது.

சரேலென தட்டிவிட்டாள் அவள்!

என்ன உரிமையில் கை வைக்கிறான்? ஓ... இவளைத் தான் முழுவதும் தொட்டுவிட்டோம்... என்ற உரிமையிலா?

சே...! என வெறுப்பு பொங்க மறுபடியும் அழப் போனவள் அடக்கிக்கொண்டு நிமிர்ந்தாள். அவனோ அவள் கைகளைத் தட்டிவிட்டதைகூட பெரிதாய் நினைக்காமல் மறுபடியும் தன் கேள்வியிலேயே குறியானான்.

"ரொம்பவும் யோசித்துக் குழம்பாதே. நான் கேட்டதற்கு மட்டும் பதில் சொல். நான் உன்னை கல்யாணம் செய்து கொள்ளட்டுமா? உன் எல்லாப் பிரச்சினைகளும் தீர்ந்துவிடும். நடந்த தப்புகூட சரியாகிவிடும்... என்ன சொல்கிறாய்?"

கேட்டுவிட்டு அவள் முகக் குறிப்பையே ஆவலாய் பார்த்தவன், அவள் முகம் கோபத்தில் மேலும் சிவப்பதை திகைப்பாய்ப் பார்த்தான்.

"ஓஹோ! தப்பு சரியாகிவிடும்! உங்கள் மனதில் உள்ள குற்ற உணர்ச்சி போய்விடும். ஆனால்... ஆனால்..."

எதையோ கோபமாய் சொல்ல வந்தவள் தயக்கமாய் நிறுத்த, "எதுவானாலும் தயங்காமல் சொல்லு..." என்றான் அவன்.

உடனே தயக்கம் நீங்கியவள், "ஆனால் அதற்காக நீங்கள் காமுகன் இல்லை என்று ஆகிவிடுமா? ஒரு காமுகனை கட்டிக்கொள்ள நான் தயாராய் இல்லை...!" என்றாள் ஆத்திரமாக.

"காமுகன்...!"

அவள் வார்த்தையில், அவள் உச்சரித்த விதத்தில் அவன் அப்பட்டமாய் அதிர்ந்து ஸ்தம்பிப்பது அவன் முகத்திலேயே தெரிந்தது.

மறுபடியும் உதடுகள் இறுக முகம் குனிந்தான். விரல்களை மடித்து தவிப்பை மறைத்தான். பின் அதே வேகத்தில் நிமிர்ந்து அவளை நன்றாகப் பார்த்தான்.

"நான் ஒன்றும் கொடியவன் இல்லை..." என்றான்.

"ஆஹா..." என அலட்சியம் காட்டியவள், "பின் ஒரு லட்ச ரூபாய் கொடுத்து ஒரு பெண்ணை அனுபவிக்க துடித்தவர்

நல்லவரா? பெரும் பரோபகாரியா... அல்லது கொடை வள்ளலா? நீங்களே சொல்லுங்கள்!" என்றாள் மறுபடியும் ஆத்திரமாகி.

அவன் இம்முறை குனியவில்லை. வெட்கம் கொள்ளவில்லை. நிதானமாக அவள் பக்கத்தில் வந்து அவள் மைவிழிக் கண்களை ஊடுருவது போல் பார்த்தான்.

"ஆனால் நான் நல்லவன். அது மட்டும் உண்மை...!" என்றான்.

"ஒரு நல்லவன் செய்கிற காரியமா இது? தினம் தினம் பணத்தை வீசி பெண்களைத் தேடிப்பிடித்து அனுபவிப்பது ஒரு நல்லவனுடைய 'நல்ல' பொழுதுபோக்கு... அப்படித்தானே?

அவள் கைகளை உயர்த்தி அவள் பேச்சை மறுப்பது போல் தலையசைத்தான்.

"நான் ஒன்றும் காமுகன் இல்லை. கண்ட கண்ட பெண்களுடன் சுகம் தேடும் ஈனப் பிறவியும் இல்லை...!" என்றான் உறுதியான குரலில்.

"பின் யாராம்...?" என்றாள் அவள் எதிர்கேள்வியோடு.

"உன் அழகைக் கண்டு மயங்கி... அதை குறுக்கு வழியில் அடைய நினைத்து... அடைந்துவிட்ட ஒரு சராசரி சபல புத்திக்காரன்."

"சபலப்புத்தி...? அதையாவது ஒத்துக் கொண்டீர்களே...? அது போதும் ஸார். இன்னும் உங்களது அந்த சபலப் புத்தியால் எத்தனை பெண்களின் வாழ்க்கையை சீரழிக்க நினைத்திருக்கிறீர்களா? எத்தனை அபலைப் பெண்கள் உங்கள் பிடிகளில் மாட்டி சீரழிந்து போகிறார்களோ...?" என்றவள் நிறுத்தி, "ஆனால் ஒன்று. உங்களுக்கு நரகம் நிச்சயம்...!" என்று முடித்தாள்.

அவன் மறுபடி முகம் இறுகி கைகளை குத்தினான்.

"என்னை... என்னை... கடைசியில் சினிமாப் படங்களில் வரும் வில்லன் போலவே நினைத்து முடிவு செய்துவிட்டாயா?"

"பின் நீங்கள் யாராம்...?"

இப்போது அவன் முகத்தில் கோபம் மெல்ல துளிர்த்தது.

கைகளை உயர்த்தியபடி அவளைப் பார்த்தவன், "இதோ பார், நான் யாரோவாக இருந்துவிட்டுப் போகிறேன். ஆனால் நடந்த தவறுகளுக்கு நான் மட்டுமல்ல. நீயும் காரணம்தான். நல்ல பாம்பாய் உன்னுடன் பழகி சமயம் பார்த்து உன்னைத் தீண்டிய உன் அன்புத் தோழியின் சுயரூபத்தை அறியாத நீயும் முட்டாள்தானே? அதனால் அதையும் உணர்ந்து பேசு..." என்றான் குரலை உயர்த்தி.

அவளும் இப்போது முகம் இறுகிக்கொண்டு அவனைப் பார்த்தாள்.

"சரி, இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்றாள்.

"நடந்தது நடந்துவிட்டது. நடந்த பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண வேண்டும்..."

"என்ன தீர்வு?"

"நீ எதற்காக வந்து இப்படி ஏமாந்தாயோ; அந்த ஒரு லட்ச ரூபாயை உன் தாயாரின் மருத்துவச் செலவுக்கு அவசியம் வேண்டிய தொகையை நான் தந்துவிடுகிறேன். எனக்கு பணம் ஒன்றும் பெரிதல்ல..."

"நீங்கள் ஒன்றும் பிச்சை போட வேண்டாம்..." என்றாள் அவள் ஆத்திரமாக.

"பிச்சை இல்லை... பிராயச்சித்தம்..." திருத்தினான் அவன்.

அவள் திரும்பவும் முறைக்கவே, "உன் முட்டாள்தனத்திற்காகவோ, நான் தவறு செய்ததற்காகவோ உன் தாயார் பலிகடா ஆக வேண்டாம். அவர்களை குணப்படுத்தி விடுவது நம் கடமையும்கூட..." என்று சொன்ன போது அவளது புருவங்கள் உயர்ந்தது. நம் கடமையா...? அதற்குள் உறவாகிவிட்டானா இவன்?

அவள் பார்வையை புரிந்தவன் போல், "நான் அப்படிச் சொல்லியதில் அர்த்தம் ஒன்று இருக்கிறது..." என்றான்.

"என்ன அர்த்தம்...?"

"நான் உனக்கு தாலி கட்டிவிட்டால், உன் கணவனாய் உன் தாய்க்கு மருமகன் முறையாகி உன் தாயின் உடம்பை சீராக்குவது எனக்கும் ஒரு கடமையாகத்தானே போய்விடும்?"

"என் கழுத்தில் நீங்கள் தாலி கட்டுவது இந்த ஜென்மத்தில் நடக்காத காரியம்..."

"பின் நான் என்ன... என்னதான் செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிறாய்...?" என்றான் அவன் சலிப்படைந்தவன் போல்.

"செய்த தப்புக்கு நீங்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும்..." என்றாள் பார்வையை அவன் மேல் கூர்மையாக்கியபடி.

அவன் அதைக் கேட்டு வறண்ட புன்னகையை சட்டென உதிர்த்தவன், "எப்படி...? முன்பு மன்னர் காலத்தில் நடப்பது போல் கழுவெற்றி என்னைக் கொல்லப் போகிறாயா...? அல்லது இந்தக் காலத்துப் பெண்ணாய் காவல் நிலையம் சென்று புகார் கொடுக்கப் போகிறாயா...?" எனக் கேட்க, "இரண்டும் இல்லை...!" என்றாள் அவள் ஆத்திரமாக.

"பின் வேறு என்ன வழி?"

அவன் கண்கள் சுருக்கி கேட்க தோள்களை அலட்சியமாய் அவள் குலுக்கினாள்.

"தெரியவில்லை. யோசிக்க வேண்டும்...!"

அவன் மறுபடியும் சலிப்படைந்தவனாய் தலையில் கைவைத்துக் கொண்டான். "ம்ம்... நன்றாக யோசி. யோசித்துக் கண்டுபிடி. வேண்டுமானால் அரபு நாடுகளில் செய்வது போல் எனக்கு சவுக்கினால் கசையடி கொடுக்க நினைத்தாலும் நான் வாங்கிக்கொள்ள தயார்தான்... போதுமா?"

அவன் முடித்ததும் அவள் பதில் பேசாது உதடுகளை இறுக மூடிக்கொண்டாள்.

அவன் சிந்திப்பது போல் ஹாலின் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் வேகமாய் நடந்தான்.

பின் நின்று அவள் பக்கம் பார்த்தான்.

"இதோ பார்... இப்போது உன் தாயாரின் உடல்நிலை ரொம்பவும் முக்கியம். அந்த ஹாஸ்பிடலில் உடனே நான் பணத்தை கட்டிவிடுகிறேன்... அந்த ஆபரேஷனை அவர்கள் உடனே செய்யட்டும். மற்ற விஷயங்களை பின்பு பேசி நாம் முடிவு செய்து கொள்வோம். என்ன... என்ன சொல்கிறாய்? இதற்காவது

Optimized using trial version www.balesio.com

சம்மதிக்கிறாயா...? இல்லை இதற்கும் குரங்குப் பிடி பிடிக்கப் போகிறாயா...?" என்றான்.

தான் சீரழிந்தது, சீரழிந்தது தான், தாயாரையாவது படுத்தும் நோயில் இருந்து காப்பாற்றுவோம் என முடிவெடுத்தவள், "சரி... சம்மதிக்கிறேன்..." என்றாள்.

9

ஒரு மணி நேரத்தில் அங்கிருந்து கிளம்பி வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டாள்.

மதன் ஒரு ஆட்டோ பிடித்து, ஆட்டோவிற்கான பணத்தையும் கொடுத்துதான் அனுப்பி வைத்திருந்தான்.

கூடவே அவள் காதுகளில், "எதற்கும் கவலைப்பட்டு வருத்தம் கொள்ளாதே. எல்லாவற்றையும் சரியாக்க வேண்டியது என் பொறுப்பு!" என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தான்.

பெரிய மகாராஜா... தப்பை எல்லாம் செய்துவிட்டு... பிராயசித்தம் தேடி சரிப்படுத்திவிட்ட நினைப்பு... எல்லாம் பணக்காரத் திமிர்...! என்ற நினைப்புடன் அப்போது பற்களைக் கடித்தபடி முகத்தை வெட்டிக்கொண்டாள் அவள்.

ஆட்டோவில் வரும்போது கூடவே நீலாவைப் பற்றிய நினைப்பே ஓடியது. நீலா என்ன அப்படிப்பட்டவளா? பணத்திற்காக... இப்படி கூடவே அலைந்து கழுத்தறுக்கும் அளவுக்குப் போவாளா? அதுவும் அவளுக்கு இழைக்கப்பட்டிருப்பது எவ்வளவு பெரிய கொடுமை?

இந்த அநியாயத்தை அவள் செய்திருப்பாளா? அல்லது... இந்த மதன்தான் ஏதேதோ சொல்லி நாடகமாடுகிறானா...?

அப்படி ஒரு நினைப்பு ஓடியதும் மறு நிமிடமே மதனிடம் அந்த ஒரு லட்ச ரூபாய் பணத்தை வாங்க நீலா காட்டிய அவசரம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

நடப்பது, நடந்தது உண்மைதான்! நீலா தான் ஏமாற்றி இருக்கிறாள். வீடு வரை சென்று பார்த்தாயிற்றே... ஒரு இரண்டு மணி நேரத்தில் வீட்டை காலி பண்ணிவிட்டு ஊரை விட்டே ஓடிவிட்டாளே!

நீலா ஏற்கனவே... கொஞ்சம் பணத்தாசை உள்ளவள்தான். அடிக்கடி அவளிடமே, எத்தனை நாளடி இந்த ஓட்டு வீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டு பழைய சோற்றையும் கஞ்சியையும் குடித்துக் கொண்டிருப்பது... நாமும் பணக்காரர்கள் ஆக வேண்டாமா? என அவ்வப்போது புலம்புவாள்.

கவிதா அப்போது அதை பெரிதாய் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் இப்போதல்லவா தெரிகிறது. அந்த அவளது ஆசை பேராசையாய் மாறி பாஸ்கர் போட்ட தூபத்தில் தோழியின் வாழ்க்கையையே நாசமாக்கும் அளவுக்கு துணிந்துவிட்டாளே?

என்னவெல்லாம் பேசினாள்? சிரிக்கச் சிரிக்க எப்படியெல்லாம் பழகினாள்?

எல்லாம் பொய்யாய்... அவள் போட்ட வேஷமாய் நடிப்பாய் போய்விட்டதே!

சே!

ஒருகணம் நீலாவைப் பற்றி நினைப்பதையே அருவறுப்பாய் உணர்ந்தவள் மனதை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

கூடாது! இனி நீலாவைப் பற்றி நினைப்பதில் அவள் செய்து துரோகத்தை நினைத்து பொருமுவதில் எவ்வித பிரயோஜனமும் இல்லை. இனி நடக்க வேண்டியதைப் பார்ப்போம்...! என்ற நினைப்போடு எண்ணங்களை மாற்றினாள்.

வீட்டில் நுழைந்து 'படபட'வென வேலைகளை கவனிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

நல்ல வேளையாய் தங்கம்மா பாட்டி அவள் வராததை உணர்ந்து தாய்க்கு வீட்டிலிருந்த மதிய உணவையும் கொடுக்க வேண்டிய மருந்து மாத்திரைகளையும் கொடுத்து உதவியிருந்தாள்.

Optimized using trial version www.balesio.com

அவளுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு அரைத் தூக்கத்தில் கண்கள் மூடியிருந்த தாயின் பக்கம் போனாள்.

மெல்ல தன் கரங்களால் பரிவுடன் அவள் தலைமுடியை வருடிய போது விசாலம் கண்களைத் திறந்துப் பார்த்தாள்.

தாயின் கண்களைச் சந்தித்ததும் அவளுக்கு அழுகை அழுகையாய் வந்தது. அப்படியே தாயின் மடியில் விழுந்து எனக்கு என்னவெல்லாம் நேர்ந்துவிட்டது பார்த்தாயா அம்மா? என்று கதற வேண்டும் போலிருந்தது.

ஆனால் பெற்ற தாய் இப்படி ஒரு கொடுமை மகளுக்கு நேர்ந்திருப்பது தெரிந்தால் துடித்துப் போய்விடுவாளே...? அந்த அதிர்ச்சியில் உயிரைக்கூட விட துணிந்துவிடுவாளே!

தாய் எதையும் தன்னிடம் கண்டுபிடித்துவிடக்கூடாது என்ற உணர்வில் கஷ்டப்பட்டு தன் உணர்ச்சிகள் முழுவதையும் அடக்கி அழுகையை கட்டுப்படுத்தினாள்.

"என்ன கண்ணு... நீ வரும்போது எல்லாம் நான் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ வெளியே சென்றதும் நான் முளித்து விடுகிறேன். பார்த்தாயா?" என்றாள் ஒரு வறண்ட சிரிப்புடன்.

அவள் வீடு வர லேட்டானதும் பாட்டி தானாக கூறி சமாளித்த பொய்கள் என்பதை தெரிந்து கொண்டவளாய் பதிலுக்கு தாயைப் போலவே வறண்ட சிரிப்பை உதிர்த்தாள்.

விசாலம் அவள் பணத்திற்காக அலைந்து அல்லாடுவதை உணர்ந்தவள் போல், "ஆபரேஷன் பணத்திற்காக ரொம்பவும் சிரமம் கொள்ளாதே கண்ணு. நடப்பது நடக்கட்டும்..." என்றாள் நடுங்கும் விரல்களால் அவளது கையை அழுத்தியவாறு.

அப்படிச் சொல்லும் போது படபடவென இருமலும் சிறிது மூச்சிரைப்புமாய் வந்து அவள் உடம்பையே உலுக்கியது.

தனது கைகளால் தாயின் நெஞ்சை இதமாய் தடவி விட்டு தலையணையை கட்டிலில் உயர்த்தி சற்று சாய்வாய் உட்கார்ந்திருக்கும்படி தாய்க்கு உதவி செய்தாள்.

"ஒன்றும் கவலை வேண்டாம் அம்மா. பணம் எல்லாம் கிடைத்துவிட்டது. அடுத்த வாரம் உங்களுக்கு ஆபரேஷன் நடந்துவிடும்..." என்றாள்.

தாய் சற்று தன் விழிகள் உயர்த்தி தன்னையே பார்ப்பதை உணர்ந்து, "எல்லாம் என் அலுவலகம் மூலம் தான் அம்மா. எங்கள் முதலாளி லோன் போல் பணம் தருவதாய் சொல்லிவிட்டார். மாதமாதம் சம்பளத்தில் ஒரு பகுதியை அதற்காக பிடித்தம் செய்து கொள்வதாகவும் கூறிவிட்டார்..." என்று சமாளித்தாள்.

பின் ஸ்டூலில் இருந்த ஆரஞ்சுப் பழங்களை உறித்து பிழிந்து ஜூஸை தாயிடம் நீட்டினாள். விசாலம் வாங்கி மெல்ல பருக ஆரம்பித்தாள்.

ஜூஸைப் பார்க்கும் போது பகீரென அந்த எணணம் ஓடியது. ஒரு ஜூஸால் தானே இப்போது அவள் வாழ்க்கையே தடம் புரண்டுவிட்டது?

அவள் மட்டும் அன்று மதன் பங்களாவில் பாஸ்கர் நீட்டிய அந்த ஜூஸைக் குடிக்காமல் இருந்திருந்தால்... ஒன்றும் நிகழ்ந்திருக்கிறதே...? யாரும் அவளை ஏமாற்ற முடியாமல் போயிருக்குமே?

அவளும் வேண்டாம் என்றுதானே மறுத்தாள். ஆனால்... அந்த நீலாதானே பிடிவாதம் பிடித்து குடிக்க வைத்தாள். கூட இருந்தே குடி கெடுத்த பாதகி...! சே...! வெறுப்பாய் பற்களைக் கடித்து ஆத்திரத்தை அடக்கினாள்.

அம்மா வேறு அந்நேரம் பார்த்து, "ஆமாம் கண்ணு... உன் தோழியைக் காணவில்லையே...?" என நீலா பற்றி விசாரிக்க எழுந்த எரிச்சலை மறைத்துக்கொண்டு, "ஊருக்குச் சென்றிருக்கிறாள்..." என்று கூறி பேச்சை மாற்றினாள்.

அன்று இரவு படுத்தவள் தூக்கம் வராமல் தவித்தாள். நடந்ததை நினைத்து அழுகைதான் முட்டிக்கொண்டு வந்தது.

தாயும் பாட்டியும் பார்க்காதவாறு தலையணையில் புதைந்து அழுது தீர்த்தாள். மறுநாள் மதன் காலையிலே அவள் வீடு தேடி வந்து பெரும் அதிர்ச்சி ஒன்றையும் கொடுத்தான்.

Optimized using trial version www.balesio.com

10

மறுநாள் விடிந்ததை உணர்ந்தும் ரொம்ப நேரம் படுக்கையை விட்டு எழ மனமில்லாமல் அப்படியே கிடந்தாள். பாட்டி காபி தம்ளரை கொடுத்தபோதும் படக்கென வாங்கி உறிஞ்சிவிட்டு தம்ளரைக் கொடுத்தாள்.

"வேலைக்கு கிளம்பலையா கண்ணு?" என அக்கரையாய் கேட்ட பாட்டியிடம் இரண்டு நாள் லீவிற்கு தொலைபேசி மூலம் அலுவலகத்திற்கு தெரிவித்துவிட்டதாகவும் உடம்பு கொஞ்சம் அசதியாய் இருப்பதாகவும் கூறினாள்.

பாட்டி விடாது தனக்குத் தெரிந்து நாட்டு மருந்துகளை வாங்கி மதியம் கஷாயம் வைத்து கொடுப்பதாய்ச் சொன்னாள்.

ஆனால் அவள் மெல்ல எழுந்து குளித்து அம்மாவின் மருந்து, மாத்திரைகள் எல்லாம் கொடுத்துவிட்டு காலை உணவை உண்ண ஆரம்பித்தபோது வெளியே காரின் ஹாரன் ஒலி கேட்டது.

அவள் நினைத்தது போலவே கதவைத் திறந்து வீட்டினுள் நுழைந்தது மதன்தான்!

எவ்வித தயக்கமுமில்லாமல் விறுவிறுவென நுழைந்து அவளைத் தேடியவன் உள் ரூமிற்கே வந்துவிட்டான். அவளுக்கு எதிரே இருந்த இருக்கை ஒன்றை "இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்து நேராய் அவளைப் பார்த்தான்.

நேற்று போல் அவன் முகத்தில் எவ்வித தடுமாற்றமும் இல்லாமல் ஒருவித உறுதி கூடியிருந்தது.

"உன்னிடம் நிறைய பேச வேண்டும்..." என்ற போது வேண்டா வெறுப்பாய் அவள் முகத்தை திருப்பிக் கொண்டாள்.

அவனோ அதற்கு கொஞ்சமும் அலட்டிக் கொள்ளாமல், "இதோ பார், இப்படி முகத்தை திருப்பிக் கொண்டால் நடந்தது எல்லாம் நடக்கவில்லை என்று ஆகிவிடுமா?" என்றவன் அவள்

முகத்தையே கூர்ந்து பார்த்தவாறு, "நான் பேச வந்தது உன் அம்மாவைப் பற்றி..." என முடித்தான்.

"அம்மாவுக்கென்ன?" என்றாள் அவள் ஆத்திரம் சிறிதும் குறையாதவளாய்.

"ஹாஸ்பிடலில் பேசி ஆபரேஷனுக்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டேன். நாளையேகூட அந்த ஆபரேஷனை பண்ணிவிடலாமாம். உன் சம்மதம் தான் தேவை..." என்றான்.

அவன் வேறு என்னவோ நடந்தவைகளுக்கு பேசி சப்பைக்கட்டு கட்டுவான் என எதிர்பார்த்தவளுக்கு அவன் இப்படிப் பேசியது பெரும் ஆச்சரியத்தை உண்டு பண்ணியது.

"ஆபரேஷனா...? ஏற்பாடு பண்ணி விட்டீர்களா?" என்றாள் நம்பமுடியாதவளாய்.

அவன் தலையை ஆட்டினான்.

"பணம்... ஒரு லட்ச ரூபாய்...?"

"நான் தான் கட்டினேன்..." என்றவள் அவள் முகம் போன போக்கை பார்த்துவிட்டு, "எனக்கு பணம் ஒன்றும் பெரிதான விஷயம் இல்லை. உன் அம்மாவின் உடல் நிலையை உடனே சீர்படுத்த வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பெரும் ஆபத்தில் முடிய வாய்ப்பிருப்பதாக டாக்டர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்..." என்றான் அக்கரையாய்.

"அது எனக்கும் தெரியும்..." என்றான் அவள் கோபமாய்.

"பின் ஏன் யோசிக்கிறாய்? மற்ற விஷயங்களை எல்லாம் விடு. பின்னால் பார்த்துக் கொள்வோம். இப்போது உன் தாயாரை குணப்படுத்துவது ஒன்றே முக்கியம்."

அவன் முடிப்பதற்குள், "அதற்காக உங்களிடம் பிச்சை ஒன்றும் கேட்க நான் விரும்பவில்லை..." என்றாள்.

"ஓ... நீ அப்படி வருகிறாயா?" என புருவம் உயர்த்தியவன், "அப்படியானால் உன் வழிக்கே வருகிறேன்... அன்று நடந்த விஷயங்களுக்கான சன்மானம் என்று வைத்துக்கொள்...!" என்றான்.

Optimized using trial version www.balesio.com

"சன்மானம்...? அதாவது... கூலி...? அப்படியானால் நான்... நான்..." என இழுத்தவள் அந்த வார்த்தைகளை சொல்ல முடியாமல் தவித்தாள்.

அவன் இம்முறை மெல்ல அவள் பக்கம் வந்து நின்றான். "அந்த வார்த்தைகளை ஒவ்வொரு முறையும் தேடிப் பிடித்துச் சொல்லி உன்னையே ஏன் நீ தாழ்த்திக் கொள்கிறாய்? நடந்த விஷயம் முழுவதற்கும் வஞ்சகர்களான நீலாவும் பாஸ்கரும்தான் காரணம். நீயோ, நானோ காரணமில்லை. இருந்தும் நடந்த தவறுக்கு நான் முழுப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறேன். உன் தாயாரின் மருத்துவச் செலவு முழுவதையும் கொடுத்துவிடுகிறேன். நீ விருப்பப்பட்டால் உன்னையும் கல்யாணம் செய்து மனைவி அந்தஸ்தை கொடுக்கிறேன்... என்ன?"

அவன் நிறுத்த, "எனக்கு விருப்பமில்லை..." என்றாள் அவசரமாக.

"அப்படியானால் சரி. உன் தாயின் மருத்துவச் செலவுகளை செய்ய விடு. அந்த ஆபரேஷன் நாளையே நடந்துவிடும். வீணாய் எல்லா விஷயங்களிலும் பிடிவாதம் பிடிக்காதே. என் பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லை உண்டு..."

படபடவென பேசிவிட்டு அவன் கிளம்புவது போல் திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டான்.

அவள் ஒன்றும் தோன்றாது சிலை போல் நின்றிருந்தாள். அவன் சென்றதும்தான் உணர்வுக்கு வந்தவள், இந்த அறையில் அவர்கள் பேசியதை அம்மாவோ, பாட்டியோ கேட்டிருக்கக்கூடாதே என்று பயந்தாள்.

நல்லவேளையாய் அம்மா அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்க... பாட்டி பக்கத்து கடைத் தெருவுக்கு சென்றிருப்பதைக் கண்டு நிம்மதி கொண்டாள்.

பின் நிதானமாய் யோசித்தபோது... எது எப்படியோ இப்போது அம்மாவின் உடல்நிலை முக்கியம். அதை முதலில் சரிப்படுத்த வேண்டும். அதற்கு இந்த மதனின் உதவியைப் பெறுவதில் தவறில்லை... என முடிவெடுத்தாள்.

அதனாலே அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் மதனின் அலைபேசிக்கு டயல் செய்து விபரத்தை தெரிவித்தாள். "குட்! ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறேன்..." என ஒரே வார்த்தையில் ஃபோனை வைத்துவிட்டான் மதன்.

பின் பாட்டியிடமும் அம்மாவிடமும் மதன் லயன்ஸ் கிளப் ஒன்றின் தலைவர் எனவும் நம் போன்ற ஏழைகளுக்கு உதவ வந்திருக்கிறார்... எனக்கூறி மதனை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள். மறுநாள் செய்ய வேண்டிய ஆபரேஷனுக்காக எல்லாவற்றையும் தயார்படுத்தினாள்.

மதனின் ஏற்பாட்டின்படி அன்று மாலையே வேன் பிடித்து ஹாஸ்பிடலில் அட்மிட் ஆனார்கள். மதன் டாக்டர்களிடம் பேசி தேவையான மொத்த பணத்தையும் கவுண்டரில் கட்டினான்.

மறுநாள் ஆபரேஷன் நடக்கும் போதும் பயந்து நடுங்கிய அவளுக்கு தைரியம் சொல்லி கூடவே இருந்தான்.

ஒரு மூன்று மணி நேரத்தில் டாக்டர்கள் வெளிவந்து, "ஆபரேஷன் நன்றாக நடந்துவிட்டது. இனி உன் தாயார் பூரண குணம் அடைந்து விடுவார்கள்!" என்று சொன்னதும் தான் அவளுக்கு உயிரே வந்தது.

11

அடுத்து வந்த இரண்டு நாட்களில் பூரண குணமாகி தாயாரை டிஸ்சார்ஜ் செய்தார்கள். மதன் உடனிருந்து உறுதுணையாய் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொண்டான்.

தாயார் முகத்திலும் தோல் நீங்கி தான் குணமாகிவிட்டதை உணர்ந்து அன்றுதான் இனிமையான ஒரு புன்னகையை அவளால் பார்க்க முடிந்தது.

அது ஒன்றே தான் பட்ட பாட்டிற்குப் போதும் என நிம்மதியடைந்தாள் அவள். இன்னும் ஒரு பத்து நாட்கள்

Optimized using trial version www.balesio.com

பெட்ரெஸ்ட் எடுத்துவிட்டால் போதும். அதற்குப் பின் தாயார் எழுந்து நடமாடலாம். வீட்டு வேலைகளைக்கூட செய்யலாம் என டாக்டர் கூறிவிட்டார்.

மதனும் முன்பே சொல்லியபடி ஹாஸ்பிடலின் செலவு முழுக்க ஏற்றுக் கொண்டான். எல்லாம் சேர்த்து ஒரு லட்சத்து பத்தாயிரம் ரூபாய் என பில் வந்திருந்தது. மதன் உடனேயே கேஷாய் கவுண்டரில் கட்டிவிட்டான்.

"ரொம்பவும் நன்றி..." என ஒருவிதக் குரலில் திக்கித் திணறிச் சொன்னாள் அவள்.

மதன் திரும்பி அவளை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, "இது எனக்கு முக்கியம் அல்ல. எனக்கு முக்கியமானது... இன்னொரு விஷயம்..." என்றான்.

"என்ன அது?" என்றாள் அவள்.

கழுத்தில் மாலை போல் செய்து காண்பித்து விட்டு, "தாலி..." என்றான்.

அவள் முகத்தை திருப்பிக்கொண்டு விறுவிறுவென நடந்துவிட்டாள்.

தப்பு செய்து விட்டு... குற்ற உணர்ச்சி குடைந்து குறுக்கிறதாக்கும்? நன்றாக குடையட்டும்... அப்படியாவது புத்தி வந்தால் சரி...!

யோசனையில் நடந்தாள் அவள்.

மறுநாள் தாயின் உடல் நலம் பார்க்கும் சாக்கில் ஆரஞ்சுப் பழ கூடை ஒன்றுடன் வந்தான்.

முதலில் மறுக்க நினைத்தவள் பின் ஒன்றும் பேசாது வாங்கிக்கொண்டாள்.

அம்மா பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அக்கரையாய் கைகளைத் தொட்டு தொட்டு விசாரித்தான்.

அவளுக்கு அதைப் பார்க்கையில் ஆத்திரமாகவே இருந்தது.

அவள் நினைத்தது போலவே அவன் சென்றதும் அம்மா அவன் புகழ் புராணம் தான் பாடினாள்.

யார்... இது...? உனக்கு நட்பாய் கிடைத்த நல்லவரா? நம்பவே முடியவில்லை. பெரும் பணக்காரராய் இருந்தாலும் எவ்வளவு எளிமையாகப் பழகுகிறார். இனிமையாகப் பழகுகிறார்... தங்கமான குணம்...! என புகழாரம் சூட்டியபோது எரிச்சலாக உணர்ந்தாள் அவள்.

இவனுக்கா தங்க குணம்...? இவன் யாரென்று இவன் செய்த செய்கை என்னவென்று சொன்னால் அம்மாவால் பொறுக்க முடியுமா? காறித்துப்பி விடுவாளே!

மேலும் இப்போதெல்லாம் மதன் அவளைப் பார்க்கும் போதும் சரி... அவள் வீட்டிற்கு வரும் போதும் சரி... எவ்வித குற்ற உணர்ச்சியும் இல்லாமல் உரிமை உள்ளவன் போல் வருவது அவளை ஒருவிதத்தில் ஆத்திரப்படுத்தவே செய்தது.

அம்மாவிடமும் சரி, பாட்டியிடமும் சரி அன்பாய் குழைய குழையத்தான் பேசினான். ரொம்ப நாள் பழகியவன் போல் பக்கத்தில் உரிமையுடன் உட்கார்ந்து பேசினான்.

அவள்தான் அவன் வருவது தெரிந்தாலே உள்புறமாய் ஒதுங்கிவிடுவாள். அவன் கிளம்பிச் சென்றது உறுதியானதும் தான் வெளிவந்து தலை காட்டுவாள்.

சில சமயம் அவனே உள்ளறை வந்து எட்டிப் பார்த்து, "இன்னும் வேலைக்கு கிளம்பவில்லை? நான் வேண்டுமானால் ட்ராப் செய்யட்டுமா?" என அக்கரையாய் கேட்பான்.

பதிலுக்கு வாயைத் திறக்காது முகம் வெட்டிய மறுப்பான ஒரு சைகையுடன் அவனை திருப்பி அனுப்பிவிடுவாள்.

ஆனாலும் ஒருநாள் அவளிடம் வந்து அவளை விரட்டுவது போல், "இன்னும் என்ன யோசிக்கிறாய்? எப்போது உன் கழுத்தில் தாலி கட்டி என் பாவத்தைப் போக்க நினைக்கிறாய்? நீயாய் சம்மதிக்கிறாயா... இல்லை உன் அம்மாவிடமும் பாட்டியிடமும் விஷயம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி உன்னை சம்மதிக்க வைக்கட்டுமா?" என்றபோது அவள் ஒரேடியாய் அதிர்ந்தே போய்விட்டாள்!

என்ன இது...? இப்படி ஒரு பயங்கரத் திட்டம் இவன் வைத்திருக்கிறானா? என திகைத்தாள்.

அப்படியே அது பற்றி சிந்திக்காமல் தட்டிக் கழித்துவிடலாம் என்று பார்த்தால் அம்மாவிடமும் பாட்டியிடமும் சொல்லிவிடுவதால் மிரட்ட வேறு செய்கிறானே?

அது பெரும் ஆபத்தாக போய்விடுமே?

அன்று இரவு முழுவதும் அதற்காக தூங்காமல் சிந்தித்தாள்.

அதற்காக மதனுக்கு கழுத்தை நீட்ட அவள் கொஞ்சமும் தயாராய் இல்லை.

எவ்வளவு புனிதமானது கல்யாணம் மற்றும் சடங்குகள்...

ஆனால்... அன்று அவன் அவளைத் தொட்டது... தொட்டு சிதைத்தது... ஒரு விலைமாது... வேசி என்ற நினைப்பில் தானே?

அப்படி ஒரு எண்ணத்துடன் தன் உடம்பை உபயோகித்துவிட்டு இன்று பெரிய நல்லவன் போல் தாலி கட்டி வாழ்வு கொடுக்கப் பார்க்கிறானா?

என்ன ஒரு அக்கிரமம்! இப்படி ஒரு தீங்கு செய்தவனின் உள்ளம் அந்த மனம் தான் எவ்வளவு கடுமையாய் கொடியதாக இருக்கும்? இப்படி இவன் போடுவதுகூட எதையோ சாதிக்க... ஆயுசு பூராவும் அவளை அடிமையாக்க அவன் போடும் நாடகமாய்கூட இருக்கலாமே?

மேலும் இப்படி பணத்தை தூக்கிப் போட்டு எத்தனையோ பெண்களின் வாழ்க்கையை சீரழித்தவனுக்கு தாலி கட்டுவது ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லையே? மாடுகளுக்கு கயிறு கட்டி கொட்டிலில் அடைத்து விடுவது போல் அவளுக்கு தாலி கட்டி அவனது அந்தப்புறத்தில் அடைத்துவிட நினைக்கிறான்?

இதற்கு ஒரு நாளும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடாது? அவன் செய்த பாவத்தை தீர்க்கவே வழி தெரியவில்லை. இதில் அவனை கட்டிக்கொண்டு தினம் தினம் அவனது பாவச் சுமையையும் சேர்த்து சுமப்பதா?

முடியாது! முடியவே முடியாது...!

தீர்மானமான முடிவிற்கு வந்தாள் அவள்.

அடுத்து வந்த இரண்டு தினங்களும் தீவிரமாக யோசித்தாள். மூன்றாம் நாள் தற்செயலாய் தின பேப்பர் ஒன்றைப்

புரட்டியபோது அந்த விளம்பரம் பளீச்சென அவளது கண்களில் பட்டது. சிறு பாலகர்கள் முதியோர்கள் காப்பகம் ஒன்றுக்கு காரியதரிசி போன்ற பணியாள் தேவை எனவும், சம்பளத்துடன் குடும்பத்துடன் வந்து தங்க உறைவிடமும் உணவும் இலவசமாக வழங்கப்படும் என அறிவிப்பில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது... குஷியடைந்தவளாய் அதில் இருந்த டெலிபோன் நம்பருக்கு உடனடியாய் டயல் செய்தாள்.

தன்னைப் பற்றி சொன்னதும் மறுமுனையில் வந்த பதிலைக் கேட்டு அவள் முகம் மிகவும் பிரகாசமடைந்தது.

வழி... கிடைத்துவிட்டது...! என தனக்குத்தானே உற்சாகமாய் கூவிக்கொண்டாள்... அன்றே மதனுக்குத் தெரியாமல் வீட்டைக் காலி செய்து கொண்டு அம்மாவையும் பாட்டியையும் கூட்டிக்கொண்டு கிளம்பத் தீர்மானித்தாள் அவள்!

12

சேலத்திலிருந்து முப்பது கிலோமீட்டர் தொலைவில் புன்னையனூர் என்ற கிராமத்தில் அந்த காப்பகம் இருந்தது. ஊர் சந்தடிகளில் இருந்து விலகி அமைதியான சூழ்நிலையில் இருப்பதாகவும், அவளுக்கு தகவல் கிடைத்தது.

அதுதான் தான் போவதற்கு சரியான இடம் என முடிவெடுத்தாள் கவிதா. தாயிடமும் பாட்டியிடமும் என்ன சொல்லி சம்மதிக்க வைப்பது என குழம்பினாள்.

பின் யோசித்து, தன் கல்லூரி பேராசிரியர் ஒருவர் இந்த சமூகப்பணி வேலையை தனக்கு வாங்கிக் கொடுத்திருப்பதாகவும், இதுபோன்ற சேவைப் பணிகளில் ஈடுபட்டால் பெரும் மகிழ்ச்சியும் மன அமைதியும் கிடைக்கும் என விளக்கினாள்.

நல்ல சம்பளத்துடன், தங்க உறைவிடம், உணவு வசதி என எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கிறார்கள். வேலையில் வந்து

உடனே சேர அழைப்பும் விடுத்திருக்கிறார்கள் எனவும் கூறி அவர்களை சம்மதிக்க வைத்தாள்.

தன் திட்டப்படியே மதனுக்குத் தெரியாமல், தெரிவிக்காமல் பக்கத்து வீட்டினர் உதவியுடன் வீட்டுச் சாமான்களை எல்லாம் டெம்போ லாரி ஒன்றில் ஏற்றி கிளம்பிவிட்டாள்.

மறுநாள் அதிகாலை அவளுக்கு புன்னையனூர் கிராமத்தில் தான் விடிந்தது. அவள் நினைத்தது போலவே மரங்கள் சூழ அமைதியான சூழ்நிலையில் இருந்தது காப்பகம்.

காப்பக நிர்வாகியான சரவணன் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்றான். சரவணனுக்கு முப்பது முப்பந்தைத்துக்குள்ளான வயது தான். அந்த சிறிய வயதிலேயே காப்பகத்தை நிர்வகித்து திறம்பட நடத்தும் அவனது பாங்கு குறித்து வியக்கவே செய்தாள்.

சரவணன் அவளுக்கு காப்பகத்தில் இருக்கும் சிறுவர்கள், முதியோர்கள் என எல்லோரையும் அறிமுகப்படுத்தி விளக்கினான். முதியோர்களுக்கு தேவையான பணிவிடைகளை செய்வதும், சிறுவர்களுக்கு காப்பகத்திலேயே ஒரு பகுதியில் இயங்கும் ஆரம்பப் பாடசாலையில் அடிப்படை கல்வியை கற்றுக் கொடுப்பதும் தான் அவளுடைய வேலை என்பதை விளக்கி புரிய வைத்தான்.

மனமுவந்து உற்சாகத்துடன் அந்த வேலையை ஏற்றுக்கொண்டாள் கவிதா.

காப்பகத்தை ஒட்டிய அவுட்ஹவுசில் அவர்கள் தங்குவதற்கு வீடும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

ஓரிரு நாளிலே கவிதாவிற்கு மட்டுமல்ல... தாய் விசாலத்திற்கும் பாட்டிக்குக்கூட அந்த புதிய இடம், புதிய சூழ்நிலை பிடித்துவிட்டது.

தினம் சிறுவர்கள் பள்ளியில் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதும், அந்தப் பாலகர்களோடு நேரம் போவது தெரியாமல் பேசி, சிரித்து விளையாடி பொழுதை கழிப்பதும், இல்ல முதியோர்களுக்கு பணிவிடை செய்வதும் என்பதாக நேரம் விரைந்து சென்றது.

கவிதா அதை ரொம்பவும் விரும்பிச் செய்தாள். தான் பட்ட கஷ்டங்கள் எல்லாம் விலகிவிட்டது போல் குதூகலம் கொள்ளவே செய்தாள்.

ஆனால் பத்து நாட்கள் கழித்து திடீரென வயிற்றில் குமட்டல் ஏற்பட்டு வாந்தி வந்தபோது அவளது மொத்த சந்தோஷமும் தொலைந்து போனது.

ஆசிரமத்தில் உள்ள மருத்துவ டாக்டரிடம் தன்னைப் பரிசோதிக்கச் சென்றவள் அதிர்ந்தே போனாள். வயிற்றில்... சிசு வளர்வதை டாக்டர் தெரிவித்தபோது மயக்கம் வராத குறையாய் எதிரில் திகைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்தாள் அவள்.

கடவுளே! அவள் வயிற்றில்... அன்று நடந்த அந்த பாவச் செயலின் சாட்சியாகவே? எது நடக்ககூடாது என்று அவள் நினைத்தாளோ... அது கடைசியில் நடந்துவிட்டதா!

அந்த பணத்திமிர் பிடித்த கொடூரன் பாவக்காரன் மதனின் வாரிசு அவள் வயிற்றில் வளர்கிறதா?

முதலில் எழுந்த கோபத்தில் அழித்துவிடவே நினைத்தாள்.

தனக்கு அறியாமல் நடந்த தவறுக்கு, தான் பிறரை நம்பி ஏமாந்தமைக்கு அந்தச் சிசு என்ன செய்யும்?

மேலும் கடவுளின் படைப்பாய் உயிர் பெற்றிருக்கும் ஒரு ஜீவனை அழிக்கும் உரிமை அவளுக்கு ஏது?

ஆனால்... அதற்காக அம்மாவிடமும், பாட்டியிடமும் ஏன் விடுதி காப்பாளர் சரவணனிடமும் எப்படிச் சொல்வது?

இனியும் உண்மையை மறைக்க முடியாதே?

அம்மாவும் பாட்டியும் விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டால் அப்படியே துடித்துப் போய்விடுவார்களே?

என்ன செய்வது? என ஒருநாள் முழுவதும் யோசித்தாள்.

வேறு வழியில்லை.

சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

அதனால் ஏற்படும் அவமானங்களை சகித்துதான் ஆக வேண்டும்.

மனதுள் தீர்மானமாய் முடிவெடுத்தவள், மறுநாளே எல்லோரிடமும் தான் நீலா, பாஸ்கர், மதன் மூவரிடமும் ஏமாந்த கதையை ஏமாற்றப்பட்ட கதையை சொல்லிவிட்டாள்.

அம்மாவிற்கும் பாட்டிக்கும் ஒரே அதிர்ச்சி தான்.

அந்தத் தம்பியா? பார்ப்பதற்கு நல்லவனாய் வந்து பேசிப் பழகினானே?

இரண்டு நாள் விஷயத்தை ஜீரணிக்க முடியாமல் அழுது தீர்த்தனர்.

விடுதி நிர்வாகி சரவணனோ, "நீ... எதற்கு அம்மா இதற்காக வருந்த வேண்டும். உன் வாழ்க்கையை சீரழித்த அந்த மதனை தேடிப்பிடித்து, சண்டை போட்டு உனக்கு நான் கட்டி வைக்கிறேன். அவனை நல்ல ஒரு மனிதனாய் நான் மாற்றிக் காட்டுகிறேன்..." எனச் சொல்ல தலையாட்டி வெகுவாய் மறுத்தாள் அவள்.

"அப்படி ஒரு கெட்டவரோடு என் வாழ்க்கையை இணைத்து வாழ்நாள் முழுவதும் துன்புற தான் தயாரில்லை...!" என உறுதியாய் தெரிவித்தாள்.

தன்னை வெகுவாய் வற்புறுத்திய தாய்க்கும், பாட்டிக்கும் அதையே பதிலாய்ச் சொன்னாள்.

மேலும் உள்ளபடியே யோசித்து யோசித்துப் பார்த்து அதில் தெளிவாய் இருந்தாள்.

நீலாவும் பாஸ்கரும் வஞ்சமாய் ஏமாற்றியது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்.

மதன் ஒன்றும் நல்லவன் இல்லையே? ஒரு லட்ச ரூபாய் கொடுத்து, ஒரு பெண்ணை அனுபவிக்க விரும்புகிறவன் எப்படி நல்ல மனது உடையவனாய் இருக்க முடியும்?

அப்படியானால் பணத்திமிர் பிடித்த கெட்டவன்தானே? அப்படி ஒரு கெட்டவனுடன் வாழ்நாள் முழுவதும் அவளால் எப்படி வாழ்க்கை நடத்த முடியும்?

மேலும் இப்படிப் பெண்களுக்காக அலைகிறவன் எப்படிப்பட்ட காமுகனாய் இருப்பான்?

அவளுக்கு தாலி கட்டி வாழ்க்கை கொடுத்துவிட்டால் மட்டும் திருந்தி விடுவானா? அவளைப் போல் இன்னும் எத்தனைப் பெண்களின் வாழ்க்கையை சீரழிக்க நினைத்திருக்கிறானோ... அல்லது சீரழித்து வைத்திருக்கிறானோ...?

யோசித்தவள், எது எப்படியோ... போகட்டும். இனி நம் வாழ்க்கை இப்படித்தான். இந்த காப்பகம்தான் நமக்கு எல்லாம். இங்கே பணி செய்து இப்படியே வாழ்க்கை முழுவதும் ஓட்டி விட வேண்டியதுதான்! மனதுள் தீர்மானமாய் முடிவெடுத்தாள் அவள்.

13

மதன் மறுநாள் வந்து பார்த்தவன் கவிதா வீடு பூட்டப்பட்டிருப்பது பார்த்து திகைத்தான். விசாரித்தபோது நேற்று ஒரே நாளில் ஊரைக் காலி செய்துவிட்டு சென்றுவிட்டார்கள் என்று விபரத்தைக் கேட்டு அதிர்ந்தே போனான்.

என்ன இது...? இப்படிச் செய்துவிட்டாள்? இவளை எங்கே போய் தேடுவது? எங்கு தான் போய் இருப்பாள்?

விசாரித்துப் பார்த்தான்.

எவ்வித தகவலும் கிடைக்கவில்லை.

அப்படி எங்குதான் போய் இருக்க முடியும்? என தன் பணியாட்களை அனுப்பி பக்கத்து ஊர்களுக்குச் சென்று விசாரித்து வர அனுப்பினான்.

ம்கூம்! எவ்வித பிரயோஜனமுமில்லை. அவள் எங்கு சென்றாள் என்று அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

ஆனாலும், "விடக்கூடாது! எப்படியும் அவளை கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். கண்டுபிடித்து அவள் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டி செய்த தவறுக்கு பாவ விமோசனம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.

தனக்குத்தானே சூளுரைத்தவனாய் உறுதி கொண்டான் அவன்.

அதே நேரம் கவிதா அங்கு புயலடித்து ஓய்ந்தது போல் அமைதியாகி இருந்தாள். இதுதான் வாழ்க்கை. இப்படித் தான் வாழ்வது என தன்னைத்தானே பழக்கிக் கொண்டாள்.

ஆசிரமப் பெண்கள்கூட அவள் கல்யாணம் ஆகாமலே கருவுற்றிருப்பதைப் பார்த்து ஏளனப் பார்வை வீசிப் பார்த்தவர்கள் அவளது அமைதியான நடவடிக்கையைப் பார்த்து இரக்கமே கொண்டனர்.

அம்மாவும் பாட்டியும் தான், 'உன் வாழ்க்கை இப்படி ஆகிவிட்டதே கண்ணு? என்னைக் காப்பாற்ற உன் வாழ்க்கையையே பலியாக்கிக் கொண்டாயே?' என புலம்பித் தீர்த்தார்கள். அவர்களை சமாதானப்படுத்த வழி தெரியாது பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு குனிந்து கொள்வாள் அவள்.

ஆனால் இல்ல நிர்வாகி சரவணன் தான் பெரும் ஆறுதல் சொன்னான். சரவணனுக்கு மதனைவிட ஒன்றிரண்டு வயதுதான் அதிகமாக இருக்கும். ஆனால் பேச்சில், சிந்தனையில், சமூகப் பணிக்கு தன் வாழ்க்கை முழுவதையும் அர்ப்பணித்த லட்சியத்தில் எவ்வளவு உறுதியாக இருக்கிறான் என நினைத்தாள்.

'காலம் எல்லாவற்றையும் சரிப்படுத்திவிடும். நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள்!' என அவன் சமாதானப்படுத்தும்விதமாய் சொன்ன வார்த்தைகளில் பெரும் ஆறுதலைக் கண்டாள்.

மேலும் ஆறேழு மாதங்கள் உருண்டோடிய போது வயிறு பெரிதாகிவிட ஆசிரமத்து பக்கத்தில் உள்ள கிளினிக் ஒன்றுக்கு ரெகுலரான செக்கப்புக்குச் சென்றாள்.

அந்த கிளினிக்கிலேயே பத்தாவது மாதம் அட்மிட் ஆகி அழகான ஆண் குழந்தை ஒன்றை பெற்றெடுத்தாள்.

குண்டு கருவிழிகளுடன் பிஞ்சுக் கரங்களை கால்களை ஆட்டிக்கொண்டு சிணுங்கிய குழந்தையின் அழகை கண்களில் நீர் தழும்ப பார்த்தாள். 'பாலு' என குழந்தைக்கு பெயர் வைத்து சீராட்டி பாராட்டி வளர்க்கவும் செய்தாள்.

மேலும் இரண்டு வருடங்கள் ஓடியபோது பாலு வளர்ந்து "ங்கா... ம்மா..." என மழலை மொழியில் பேச ஆரம்பித்துவிட்டான்.

கவிதாவிற்கு பாதி நேரம் அவனைக் கொஞ்சுவதிலும் பிஞ்சு மொழியில் பேசி அவன் பண்ணும் சேட்டைகளை ரசிப்பதிலுமே

சென்றது. அவளுக்கு மட்டுமல்ல... தாய் விசாலத்திற்கும் பாட்டிக்கும்கூட அவன் தான் சந்தோஷமாய்ப் போனான்.

அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் தகப்பனைப் பற்றித் தெரியாமல் தகப்பனின் அரவணைப்பு இல்லாமலே வளர்கிறானே என்ற வேதனை கவிதாவினுள் எழத்தான் செய்யும்.

அதைவிட இப்படியொரு மகன் இருப்பதுகூட அந்தத் தகப்பனுக்குத் தெரியாதே என்ற உண்மை கூராய் நெஞ்சைக் கிழிக்கும்.

இருந்தும், என்ன செய்ய? அந்த மதன் இதைப் பற்றியெல்லாமா இப்போது கவலைப்படப் போகிறான்...? இந்நேரம் எங்கு எந்தப் பெண்ணுடன் சல்லாபித்துக் கொண்டிருக்கிறானோ? என்றுதான் நினைத்தாள்.

அப்படி அவள் வேதனைப்படும் சமயங்களில் காப்பக நிர்வாகியான சரவணன் தான் வந்து அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லிவிட்டுப் போவான். இந்த உலகில் சரவணன் போன்ற நல்ல மனிதர்களும் இருக்கத்தானே செய்கிறார்கள் என்று வியந்தாள் அவள்.

தன் வாழ்க்கையையே சேவைப் பணிகளுக்கு அர்ப்பணித்துக்கொண்டு அதையே தன் உயிர் மூச்சு போல் நினைத்து வாழ்ந்து வரும் சரவணன் போன்றோர் பாராட்டுக்குரியவர்களே! என நினைத்தாள்.

அவ்வப்போது சரவணனுடன் காப்பகத்துக்கு நன்கொடை விஷயமாய் வெளியே செல்ல நேர்ந்தது. சில சமயம் பாலுவையும் தன்னோடு தூக்கிக்கொண்டு சென்றாள்.

அப்படி ஒருநாள் செல்கையில் காப்பகம் இருக்கும் கடைத் தெரு பக்கம் காதில் விழுந்த கிசுகிசுப் பேச்சு கேட்டு அதிர்ந்தே போனாள்.

"யாரு... புதுசா குழந்தையை தூக்கிட்டுப் போறாளே... ஒரு பெண்... அவதான் இந்த காப்பகம் நடத்தும் சரவணனை மயக்கி தன்னோட கைக்குள்ள போட்டுட்டதா சொல்றாங்க...!" என்ற பேச்சு அவளைத் திடுக்கிட வைத்தது.

நிமிர்ந்து சரவணனையும் பார்த்தாள்.

அவன் காதுகளிலும் இந்தப் பேச்சு விழத்தான் செய்திருக்கும்.

அவன் என்ன நினைப்பானோ என்ற அவள் பயம் கொண்டதற்கு இரண்டு நாள் கழித்து, 'வெட்டிப் பேச்சு பேசுவதற்கு என்றே ஒரு கூட்டம் எல்லா ஊரிலும் உண்டு. அதை எல்லாம் நாம் பொருட்படுத்தக்கூடாது. என்ன?' என அவன் கேட்டபோது நிம்மதி கொண்டாள் அவள்.

மேலும் அவளுக்கு பாலுவே உலகம் என்றாயிற்று. காப்பக பணிகளை முடித்துவிட்டு வந்தால் பாலுவை தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கொஞ்ச ஆரம்பித்துவிடுவாள். அவனது மழலைப் பேச்சில் மயங்கி நேரம் போவது தெரியாமல் அவள் உட்காருவது உண்டு.

புலிக்கதை, கரடிக்கதை என ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்லி சத்தங்கள் எல்லாம் கொடுத்து அவனை சிரிக்க வைப்பாள். பொக்கை வாய்ச் சிரிப்புடன் அவன் குலுங்கக் குலுங்க சிரிப்பதை ரசிப்பாள்.

இப்படியே பாலுதான் தனது உலகம் என தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் ஓட்டிவிடலாம் என அவள் நினைத்த போதுதான்... அது நிகழ்ந்தது.

அன்று வெளியே நன்கொடை விஷயமாய் ஒரு நிறுவனத்தில் செக் வாங்கிவிட்டு திரும்பிக் கொண்டிருந்தவள், வழியில் நின்ற அவனைப் பார்த்து அதிர்ந்தாள்.

யாரை சந்திக்கக்கூடாது, யாரை தன் வாழ்நாள் முழுவதும் பார்க்கக்கூடாது என்று நினைத்தாளோ... அந்த மதன்!

அவன்தான் அவளை கண்டுபிடித்து அவளிடம் பேசுவதற்காக வழியில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

14

அவள் மதனைப் பார்த்து திகைத்து அதிர்ந்தது எல்லாம் ஒரு சில வினாடிகள்தான்!

படக்கென்று குனிந்தவள் அவன் பக்கம் திரும்பாமலே விறுவிறுவென நடந்தாள்.

கவிதா...! கவி...! கவி...! என அவன் கூப்பிட்டவாறு அவன் பின்னாலே வருவது தெரிந்ததும் சட்டென எதிர்பட்ட ஆட்டோ ஒன்றை நிறுத்தி ஏறிக்கொண்டாள். அவன் பார்வையில் இருந்து நொடியில் அகன்றுவிட்டாள்.

ஆனால்... ஆட்டோவில் உட்கார்ந்து நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிட்டாலும் அவளது உடம்பே நடுங்கியது.

கடவுளே! கடைசியில் கண்டுபிடித்துவிட்டானே!

யார் பார்வையில் படக்கூடாது என்று ஒளிந்து வாழ்ந்தாளோ... கடைசியில் அவன் பார்வையில் பட்டுவிட்டாளே?

இனி விடமாட்டானே... அவளை துரத்தி துரத்தி வருவானே?

மனம் பதைத்தவளாய் அவன் காரில் தன்னைப் பின் தொடர்கிறானா என பயந்து எட்டிப் பார்த்தவாறே காப்பகம் வந்து சேர்ந்தாள்.

நல்லவேளையாய் அன்று அவன் பின் தொடரவில்லை.

நம்மைப் பற்றி நாம் தங்கியிருக்கும் இந்த பாலர் காப்பகம் பற்றியெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியாது என்று அவள் நினைத்துக் கொண்டிருக்க... மறுநாள் மொட்டு மாதிரி காப்பகத்திற்கு வந்துவிட்டான் மதன்!

அவன் அப்படி வந்ததைவிட வேறொரு அதிர்ச்சி கவிதாவிற்கு காத்திருந்தது. அது... காப்பக நிர்வாகி சரவணனும், மதனும் பால்ய நண்பர்கள்... முன்னாள் சினேகிதர்கள் என்று.

அதனால் மதன் வந்து காப்பகத்தில் நின்றதுமே அலுவலகத்தில் இருந்த தற்செயலாய் வெளிவந்த சரவணன் உடனே அவனைப் பார்த்துவிட்டான். அடையாளம் கண்டுவிட்டான். இருவரும் உயிர் நண்பர்கள் போல் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

மணிக்கணக்கில் தங்களை மறந்து பழைய கதைகளை பேச ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

தூரத்தில் தற்செயலாய் நின்று இதையெல்லாம் கவனித்த கவிதா திகைத்துதான் போனாள்.

இனியும் இங்கு நின்றால் ஆபத்து என காப்பகத்தின் மற்றொரு பகுதிக்கு ஓடி ஒளிந்தாள்.

ஆனால் அதை ஓரக்கண்ணால் மதன் கவனித்துவிட்டான்.

பின் மதன் தான் காப்பகத்திற்கு கவிதாவைத் தேடி வந்த விஷயம் பற்றிக்கூற இம்முறை சரவணன் தான் அதிர்ந்துவிட்டான்.

அவனால் கொஞ்சமும் நம்ப முடியவில்லை.

கவிதாவின் வாழ்வு சீரழிந்ததற்கு காரணம் அவனது நண்பன் மதன்தானா?

நம்ப முடியாமல் வாய் பிளந்தவனிடம் மதன் தலைகுனிந்தபடி அப்போது தான் பணத்திமிரில் மைனர் போல் நடந்து கொண்ட விஷயங்களை விளக்கினான்.

தான் இப்போது மனம் திருந்தி கவிதாவை ஏற்றுக்கொண்டு அவளுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கை அமைத்துக் கொடுக்கவே இந்த நான்கு ஆண்டுகளாய் அவளைத் தேடி வருவதாய் சொன்னபோது சரவணனே பெரும் நிம்மதி கொண்டான்.

பின் கவிதாவிற்கு ஒரு மகன் பிறந்திருப்பதை சொன்ன போது மதன் நெகிழ்ந்தே போய்விட்டான்.

என்ன... எனக்கொரு மகன் பிறந்திருக்கிறானா? நான் அப்பாவாகிவிட்டேனா?

அதுகூட தெரியாமல் அப்பாவாய் நான் இருந்திருக்கிறேனா? சே...!

தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டவன், பாலுவை பார்க்கத் துடித்ததான்.

சரவணன் அவன் ஆவலைப் புரிந்துகொண்டு உடனடியாக அவனை கூட்டிச் சென்று பாலுவைக் காட்டினான்.

புதிதாய் உதித்த தந்தைப் பாசத்தில் அவனைப் பிடித்து கெஞ்சினான் மதன். அவனை உச்சி முகர்ந்து, கட்டியணைத்து

முத்தமாரி பொழிந்து தன் ஆவல் முழுவதையும் வெளிப்படுத்தினான்.

இதையும் தூரத்தில் இருந்து திகைத்துப் போய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கவிதா.

அதன்பின் மதன் என்ன நினைத்தானோ பாலுவை கொஞ்சிவிட்டு அவளை சந்திக்காமலே காப்பகத்தில் இருந்து சென்றுவிட்டான்.

கவிதா பெரும் நிம்மதி கொண்டாலும் நம் இருப்பிடத்தை தெரிந்துகொண்டானே. இனி என்ன நடக்குமோ... என்ன செய்வானோ...? என்ற பயம் கொண்டான்.

அதேநேரம் சரவணன் அவளை சந்தித்து மதன் நிலைமை பற்றி விளக்கவே செய்தான்.

அவன் அறிந்தவரையில் மதன் ஒன்றும் மோசமானவன் கிடையாது என்றும் சூழ்நிலையாலே மோசமாய் ஆக்கப்பட்டவன் என்றும் தெரிவித்தான்.

ஆனால் அதை கவிதா கொஞ்சமும் காதில் வாங்கவில்லைதான்.

ஆனால் தொடர்ந்து அந்த வாரம் முழுவதும் மதன் காப்பகத்திற்கு வந்தான். தினமும் ஒன்று அல்லது இரண்டு மணி நேரமாவது பாலுவை வைத்து கொஞ்ச ஆரம்பித்தான்.

அவனுக்குத் தேவையான விளையாட்டுப் பொருட்கள், பொம்மைகள் எல்லாம் வாங்கிக்கொடுத்து உடன் இருந்து பாசமாய் விளையாடினான்.

பாலுவும் அவன் கொடுத்த விளையாட்டுப் பொருட்களின் சந்தோஷத்தில் அவனையே சுற்றி வந்தான்.

கவிதா திடுக்கிட்டு யோசித்தவள், இதை எப்படி தடுப்பது என சிந்திக்க ஆரம்பித்தாள்.

மேலும் பத்து நாட்கள் ஓடியது.

பாலு தினம் காப்பகம் வரும் மதனுடன் நன்றாக ஒட்டிக் கொண்டான். அப்பா! அப்பா...! என மழலை மொழியில் அவனை அழைத்து பொக்கை வாய் சிரிப்பு சிரித்தான்.

அப்படித்தான் அவள் ஒருநாள் கடைத்தெரு பக்கம் பாலுவை கூட்டிக்கொண்டு சென்றவள் திரும்ப காப்பகத்திற்கு திரும்ப, அப்போது அந்த அதிர்ச்சியான சம்பவம் நடந்தது.

மதன் அவள் வரும் வழியில் காரை சடக்கென நிறுத்தி இறங்கினான்.

திகைத்தவளின் பக்கம் நிதானமாய் நடந்து வந்தான்.

15

மதனை கவிதா கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை!

அவன் பாட்டுக்கு உரிமையுள்ளவன் போல் காரை நிறுத்தி இறங்கி விறுவிறுவென அவள் பக்கம் வந்தான்.

காரையும் முன்பே பழகிய அவனையும் பார்த்த பாலு அவனைப் பார்த்ததும், "அப்பா..." என்றபடி ஆவலாய் தாவி வந்துவிட்டான்.

கவிதாவோ, நடப்பதை நம்ப முடியாமல் திகைக்க மதனோ... தாவி வந்த பாலுவை அணைத்து உச்சி முகர்வது முத்தமாரி மொழிந்தாள்.

பின் கவிதாவைப் பார்த்து, "நடந்த எல்லாவற்றுக்கும் என்னை மன்னித்துவிடு. நான் திருந்திவிட்டேன்...!" என்றான் கண்கலங்க.

வேகமாய் முகத்தை திருப்பியபடி பாலுவை அவனிடமிருந்து பிடுங்கிக் கொண்டு நடக்கப் போனாள் கவிதா.

ஆனால் வலுவான அவனது கரங்களுக்கு முன் அவளால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் போனது.

அதற்குள் மதன் காரின் கதவைத் திறந்து பாலுவை முன் சீட்டில் உட்கார வைக்க... சந்தோஷமாய் ஏறிக்கொண்டாள் பாலு.

பின் கவிதா பக்கம் திரும்பி கவிதாவை ஏறும்படி சொன்னான்.

"முடியாது...! மாட்டேன்...!" என பிடிவாதம் பிடித்தாள் அவள்.

பின் மதன் என்ன நினைத்தானோ, சட்டென அவள் கைகளையும் தோளையும் அழுந்தப் பற்றி ஒரு வேகத்தோடு காருக்குள் தள்ளி கதவை மூடினான்.

பின் சீட்டில் போய் தொப்பென விழுந்தாள் அவள். அவனது செய்கையினால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியில் திகைத்துத்தான் போனாள்.

பின், முன் டிரைவிங் சீட்டில் அவன் ஏறிய போது, பக்கத்து முன் சீட்டில் பாலு தன் பிஞ்சுக் கரங்களால் அவனைத் தட்டியபடி, "அப்ப் ப்பா... கா... கார்ர்... கார்ர்ர்..." என்று மழலை மொழியில் உச்சரிக்க அவன் விரல்களில் முத்தமிட்டவாறு காரைக் கிளப்பினான் மதன்.

பாலுவும் கியருக்கு கொண்டு வந்த மதனின் கையை கெட்டியாய் பிடித்துக்கொள்ள... அவனை ஒருவித அணைப்புப் பிடி பிடித்தபடியே வண்டியை ஓட்டினான் அவன்.

இது... என்ன வலுக்கட்டாயமான காட்டுமிராண்டித்தனம்? பேசாமல் கதவைத் திறந்து வெளியில் குதித்துவிடுவோமா...? என்று தான் நினைத்தாள் அவள்.

ஆனால் பாலு மதனின் கைகளை, கெட்டியாய் பிடித்திருந்த விதம் அவளது சிந்தனையைத் தடுத்தது.

காரைக் கண்டதும் அப்பா... அம்மா என்று ஓட்டிக்கொண்டாள்... உடனே... அப்பா பிள்ளையாய் மாறிவிட்டானா? ஆண் பிள்ளை என்றாலே இப்படித்தானா?

ஒரு கணம் பாலு மீது கூட சுரீர் கோபம் கொண்டாள் அவள்.

மறுகணமே அவன் பாலு இயல்பாய் அவள் பக்கம் திரும்பி பொக்கை வாய் சிரிப்பை அழகாய் காட்டிய போது சட்டென குளிர்ந்தும் போனாள்.

அவர்களது சண்டை... அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவனைப் பொறுத்தவரையில் எல்லோரையும் போல் தனக்கும் அப்பா... அம்மா என வேண்டும் என்று தானே நினைப்பான்?

அவள் அந்த யோசனையில் இருக்க காரை விரைவாய் செலுத்திய மதன் ஏயன்ஸ் காலனியை அடைந்து, தான் தங்கியிருந்த கெஸ்ட் அவுஸ் பங்களா முன் சரக்கென காரை நிறுத்தினான்.

அது அவனுக்குத் தெரிந்த தொழிலதிபர் ஒருவரின் சொகுசு பங்களா. பணியாட்கள், கார்கள் என சகல வசதிகளோடும் இருந்தது.

பங்களாவின் அலங்காரத்தனத்தைப் பார்த்து முகம் சுழித்தாள் அவள். பணக்காரத்தனம்! எல்லாம் பணத்திமிர்! என முணுமுணுத்தாள்.

அவனோ எதையும் சட்டை செய்யாமல் இறங்கி ஒரு கையில் பாலுவை தூக்கியபடி மறுகையால் அவளை தரதரவென இழுக்காத குறையாய் கூட்டிப் போனான்.

ஒன்றிரண்டு பணியாட்கள் நின்று உறுத்துப் பார்ப்பதை அவள் தான் தவிப்பாய் உணர்ந்தாள். ஆனால் அலட்டிக் கொண்டது போல் தெரியவில்லை.

ஒருவேளை இப்படி அடிக்கடி பெண்களை கூட்டி இழுத்து வருவது வாடிக்கையாய் போய் பணியாளர்களுக்கும் பழகிப் போய் இருக்குமோ?

நேராக அவளைக் கூட்டிப் போய் விசாலமாய் இருந்த பெரிய அறையின் படுக்கையில் தள்ளி கதவை மூடினான்.

பிளாஸ்டிக் பேக் ஒன்றில் முன்பே வாங்கி வைத்திருந்த விளையாட்டுப் பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் பளிங்குத் தரையில் போட்டு பாலுவையும் கீழே விட்டான்.

"அய்... கார்...! பிளேன்...! பொம்மை...!" என ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து ஆவலாய் பார்த்தபடி பாலு விளையாட ஆரம்பித்துவிட்டான்.

பின் மதன் நிதானமாய் நடந்து வந்து முறைத்துக் கொண்டிருந்தவளின் பக்கம் இடிப்பது போல் நெருக்கமாய் உட்கார்ந்தான்.

"என்ன... இது?" கோபமாய் அதட்டினாள் அவள்.

அவன் பதில் பேசாமல் அவளையே உற்றுப் பார்த்தான்.

"உன் கோபம், ஆத்திரம் இன்னும் தீரவில்லை?" என்றாள்.

"தீராது... தீரவே... தீராது..." என்றாள் அவள் உறுதியான குரலில்.

"அப்படியானால் அதற்கு இதுதான் மருந்து...!" என்றபடி அவள் எதிர்ப்பை பொருட்படுத்தாமல் கைகளால் வளைத்து அவளை வேகமாய் அணைத்தான்.

அவனது பிடியை தட்டிவிட முயற்சித்தபடி வெகுவாய் திமிறினாள் அவள்.

ஆனால் அவன் ரொம்பவும் முரட்டுப்பிடி பிடிக்காமல் மென்மையாக அவளை முழுவதும் அணைத்தபோது அவளையறியாமல் அவனை விலக்கப் போன அவளது கைகள் பின் வாங்கியது.

அணைத்தவன் அத்தோடு நில்லாமல் அவள் நெற்றியிலும், கன்னங்களிலும் இதமாய் முத்தமிட்டான்.

அதில் சட்டென ஆத்திரம் துளிர்த்தவளாய், "என்ன மீண்டும் இந்த உடம்பை அனுபவித்துப் பார்க்கும் வெறி வந்துவிட்டதா? இம்முறை எவ்வளவு பணம் தரப் போகிறீர்கள். ஒரு லட்சமா... இல்லை இரண்டு லட்சமா?" சீண்டினாள் அவள்.

அவன் கொஞ்சமும் முகம் மாறாமல் அவளை அணைத்துப் பிடித்தபடியே இயல்பாய் புன்னகைத்தான். "நீ... என்ன பேசினாலும் நான் கோபம் கொள்ளமாட்டேன். உனக்கு பேசுவதற்கு உரிமை இருக்கிறது கவி!" என்றான்.

"ஓஹோ...! இப்படி மாற்றி கீழிறங்கி பேசுவதும் ஒரு கலைதான். இப்படி எத்தனை பெண்களை மயக்கி வீழ்த்தியிருக்கிறீர்களோ?"

அவள் குத்தலாய் கேட்டதற்கு மீண்டும் புன்னகையை பெரிதாக்கியவன், "ஒன்றைப் புரிந்து கொள் கவி. நான் இப்படி படுக்கையில் உட்கார்ந்து பேசிய முதல் பெண்ணும் நீதான். கடைசிப் பெண்ணும் நீதான். அன்று அந்த மாபெரும் தவறை உனக்கு இளைத்தபிறகு வேறு பெண்ணிடம் மனம் செல்லவில்லை. உன் நினைவாகவே பிரயச்சித்தம் தேடி இன்று வரை இருக்கிறேன்..."

என்றவனை நிமிர்ந்து, எப்படி நம்புவது? என்பது போல் உற்றுப் பார்த்தாள்.

அவள் கேள்வியைப் புரிந்தவன் போல், "என்னை நன்றாகப் பார். முன்பு நீ பார்த்த பணக்கார மதனுக்கும், இந்த மதனுக்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் இருப்பது உனக்குப் புரியும்..." என்றான்.

அவள், அவன் சொன்னது போலவே அவனை நன்றாகப் பார்த்த போது உணர்ந்தாள். பகட்டான சபாரி உடை, மோதிரம், பிரேஸிலெட், மைனர் செயின் என்று எதுவுமில்லாமல் சாதாரண பேண்ட், சர்ட்டில் சற்றே கலைந்த முடி... இறுகிய கன்னங்கள்... ஷேவ் செய்யப்படாத தாடை ஓரங்கள். முன்பு தெரிந்த அந்த பணக்காரத் திமிர் அறவே இல்லாமல் இயல்பான சராசரி மனிதனாய்... மதனா இப்படி?

நிஜமாகவே நடந்தவைகளுக்கு வருந்துகிறானா...? அவளுக்கு இழைத்த கொடுமைக்கு தினம் தினம் துடித்து மருகுகிறானா?

நிஜம்தானா... இல்லை நடிப்பா?

"அப்படிப் பார்க்காதே கவி! உன்னிடம் இன்னமும் நடிக்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கு என்ன இருக்கிறது...? ஒன்று இரண்டல்ல... நான்கு ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டதே...! இந்த நான்கு ஆண்டுகளும் உன் நினைவாகவே... உன்னைத் தேடிக்கொண்டே இருந்திருக்கிறேனே...? அது... ஒன்று போதாதா...? என் உண்மையான நிலையை உனக்கு பறைசாற்ற?"

கண்கலங்க மெய்யான வருத்தம் தொனிக்கும் குரலில் அவன் கேட்ட போது, அதற்கு மேலும் பொறுக்க முடியாதவளாய் தன் இறுக்கம் தளர்ந்து அப்படியே உடைந்து போனாள் அவள்.

முழுவதும் விந்தனையான நிறைவேற்றும்
அற்புத சித்த மோதிரம் இலவசம்

நோய், கடன் பிரச்சனை முதலான குறைகளிலிருந்து நிவர்த்தி கிடைத்தல், வேலையில் பதவி உயர்வு, வழக்குகளில் வெற்றி, இழந்த பொருட்கள் திரும்ப கிடைத்தல், இவ்வாறு நாளொருமேனி பொழுதொன்றும் அடைந்து எல்லா காரியம் வெற்றியுடன் நடந்து முடியும். இந்த சித்த மோதிரம் தற்போது எங்களது ஆசிரம விசேஷ யாகத்தை முன்னிட்டு சில நாட்களுக்கு அற்புதமாக அனுப்பி வைக்கப்படும். பெற விரும்புவோர் பெயர், விலாசம் மற்றும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்பதுக்குள் ஓர் எண்ணையும் மறக்காமல் எழுதவும். தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி
N. SUBRAMANI THANTRIC
VENKATAPURAM, GUDIYATHAM (VELLORE) - 632 602.
PH : 04171 - 229015, CELL : 98653 71667

அப்படியே அவளை இறுகப் பிடித்து மறுபடியும் அணைப்பில் வைத்து கண்களை மூடிக்கொண்டான் அவன். அவளும் அவன் நெஞ்சத்தில் பொதிந்து சிறிது நேரம் அப்படியே விழிகளை மூடி வைத்துக்கொண்டாள்.

நடந்த விஷயங்களை எல்லாம் எண்ணிப் பார்க்க... ஒருவரையொருவர் பிரிந்து கொண்டிருந்த தவிப்பை உணர... உணர்வினால் எழுந்த உணர்ச்சிகளை எல்லாம் ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ள இருவருக்கும் கொஞ்ச நேர... அவகாசம் தேவைப்பட்டது போல சில நிமிடங்கள் மௌனமாகவே கரைந்தது.

பின் மதன் நிமிர்ந்து அவள் முகம் நிமிர்த்தி அவளது கண்ணை மறைத்த கூந்தல் சுருளை விலக்கியவாறு, "மீண்டும் மீண்டும் உன்னிடம் மன்னிப்பைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன் கவி. இனியும் என்னைப் புரிந்து கொள்ளாமல் பிரிந்து போய்விடாதே..! இனி நீ அப்படிப் பிரிந்து சென்றால் உன்னைத் தேடுவதற்குக்கூட என் மனதிலும் உடம்பிலும் பலம் இல்லை..." என்றான் குரல் கம்ம.

அவனது இளைத்து சற்று மெலிந்த உடல்வாகே அவனது பேச்சின் உண்மையை அவளுக்குப் புரிய வைத்தது.

அதில் நெகிழ்ந்து முதன்முறையாய் அவனது கரங்களை மெல்ல பற்றி அழுத்தியவள், "என்னை அவ்வளவு தேடினீர்களா?" என்றாள்.

அவன் பலமாய் தலையசைத்து, "தொழில் முழுவதையும் மேனேஜரிம் ஒப்படைத்துவிட்டு ஊர், ஊராய் போய் தேடினேன். உனக்குத் தெரிந்தவர்கள், தோழிமார்கள், தூரத்து உறவினர்கள் என எல்லோர் முகவரியையும் சேகரித்து தேடிச் சென்று விசாரித்தேன். எல்லோரும் கைவிரித்தார்கள். ஆனால் நம்பிக்கையை இழக்காமல் தொடர்ந்து அன்பு இல்லங்கள், அனாதை ஆசிரமங்கள் என்றெல்லாம் போய் உன்னைத் தேடினேன். அப்படித் தேடும் போதுதான் இந்த மெர்ஸி ஹோம் பற்றி கேள்விப்பட்டு வந்தேன். இங்கு வந்து பார்த்தால்... என் பழைய நண்பன் பால்ய கால தோழன் சரவணன் நடத்தி வரும்

மெர்ஸி ஹோமில் நீ இருப்பது நான்கு வருடங்களாய் நீ இங்கே பணியாற்றுவது எல்லாம் தெரிந்தது..."

அவன் முடிக்கவும் சரவணனையும் என்னையும் பற்றி சிலர் தப்பாகப் பேசினார்களே... அதை நீங்கள் நம்பவில்லையா? என்றாள் தன் சந்தேகம் முழுவதையும் தீர்த்துக்கொள்ள விரும்புபவள் போல்.

மதன் அதற்கு மென்மையாய் சிரித்தவன், "எனக்கு சரவணனைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அவன் கள்ளங்கபடமில்லாத மாசு மருவற்ற நிலா போன்றவன். கிட்டத்தட்ட உன்னைப் போலவே...!" என முடித்தவன் தொடர்ந்து, "ஆனால் நான் தான் அழுக்காய், போக்கிரித்தனமாய் கெட்டவனாய் உங்கள் இருவர் முன்பும் தலைகுனிந்து நிற்கிறேன். என் பணக்காரப் புத்தி நிறைய கேளிக்கை விஷயங்களில் பழக்கப்படுத்தி என் சிந்தையிலேயே தடுமாற வைத்துவிட்டது. இப்போது மனம் திருந்தியவனாய் மறு ஜென்மம் எடுத்து புது மதனாய் உன் முன் நிற்கிறேன். என்னை ஏற்றுக் கொள்வாயா கவி?" என திரும்பவும் மருகியபடி அவன் கேட்டபோது தாங்க முடியாதவளாய் அவனை அப்படியே இறுக அணைத்துக்கொண்டாள்.

தொடர்ந்து அவனே, கவி! அதற்காக மட்டுமில்லை... நம் மகனுக்காகவும் தான்! இந்தப் பிஞ்சு வயதில் தாய்ப்பாசம் கிடைத்தாலும் தகப்பன் பாசம் கிடைக்காமல் அவன் வளர்வது கொடுமைதானே? இங்கு வந்து... உன்னைப் பற்றி அறிந்து உனக்கு அதாவது நமக்கு பாலு என்ற மகன் பிறந்து மூன்று வயதில் இருப்பதை அறிந்ததும் எவ்வளவு சந்தோஷம் அடைந்தேன் தெரியுமா?

அன்று காப்பகத்தில் சரவணன் வந்து பாலுவைக் காட்டியதும் நான் பத்து நிமிடங்கள் விடாமல் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு முத்தமாரி பொழிந்ததைக் கண்டு அவனே திகைத்துவிட்டான் என்றால் பாரேன்..."

அவன் முடிக்க, "சரவணன் இதை என்னிடம் சொல்லிவிட்டார்..." என்றாள் அவள் அமைதியாக. பின் அவளே,

Optimized using trial version www.balesio.com

அது முதல் என்னவோ உங்கள் மேல் நான் கொண்டிருந்த அந்த இறுக்கமான கோபம் மெல்ல தளர ஆரம்பித்துவிட்டது என்றுகூட சொல்லலாம்...

அதை அவனுக்குப் புரிய வைப்பது போல் தனது மைவிழிக் கண்களை கிறக்கத்தோடு மூடி பெரும் நிம்மதி தேடுபவளாய் அவன் நெஞ்சினில் புதைந்து கொண்டாள் கவிதா.

(முற்றும்)

அக்ஷயா